

Bruksela, 13 lutego 2020 r.
(OR. en)

6023/20

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2020/0022 (CNS)

CODIF 1
FISC 60
ECOFIN 81

WNIOSEK

Od:	Sekretarz Generalny Komisji Europejskiej, podpisał dyrektor Jordi AYET PUIGARNAU
Data otrzymania:	12 lutego 2020 r.
Do:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2020) 49 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący DYREKTYWY RADY w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (tekst jednolity)

Delegacje otrzymują w załączeniu wnioski Komisji w sprawie ujednoczenia dotyczący przedmiotowego aktu (COM(2020) 49 final - 2020/0022 (CNS) oraz załączniki 1–6).

Delegacje są proszone do przesyłania uwag dotyczących wniosku w sprawie ujednoczenia do piątku, 20 marca 2020 r. na poniższe adresy:

Codification@consilium.europa.eu **ORAZ** sj-codification@ec.europa.eu

Uwagę delegacji zwraca się na „Praktyczny przewodnik w sprawie ujednoczenia”
(dok. 14722/14 +COR1).

Zał.: COM(2020) 49 final

Bruksela, dnia 12.2.2020 r.
COM(2020) 49 final

2020/0022 (CNS)

Wniosek

DYREKTYWA RADY

w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (tekst jednolity)

UZASADNIENIE

1. W kontekście społeczeństwa obywatelskiego w Europie Komisja przywiązuje wielką wagę do uproszczenia i uporządkowania prawa Unii, tak aby stało się ono bardziej przejrzyste i dostępne dla obywateli, otwierając im w ten sposób nowe możliwości korzystania z przysługujących im konkretnych uprawnień.

Ten cel nie może zostać osiągnięty tak długo, jak liczne przepisy, które były wielokrotnie zmieniane, często zasadniczo, pozostają rozproszone, tak iż trzeba ich szukać częściowo w oryginalnym akcie, a częściowo w późniejszych aktach zmieniających. Wymaga to pracochłonnego porównywania wielu różnych aktów w celu ustalenia obowiązujących norm prawnych.

Z tego powodu ujednoczenie przepisów często zmienianych jest potrzebne, aby prawo stało się jasne i zrozumiałe.

2. W dniu 1 kwietnia 1987 r. Komisja postanowiła¹ zalecić swoim pracownikom, aby wszystkie akty były ujednoczane nie później niż po 10 zmianach, podkreślając, że jest to wymaganie minimum i że odpowiednie jednostki powinny starać się nawet częściej ujednoczać teksty, za które są odpowiedzialne, tak aby przepisy tych aktów były jasne i łatwo zrozumiałe.
3. Konkluzje Prezydencji Rady Europejskiej w Edynburgu (grudzień 1992 r.) potwierdziły to stanowisko², podkreślając wagę ujednoczania, które daje pewność co do prawa stosowanego wobec danej materii w danym czasie.

Ujednoczanie musi być podejmowane w pełnej zgodności z normalną procedurą przyjmowania aktów Unii.

Zważywszy, że żadne zmiany co do treści nie mogą być wprowadzane do ujednoczanych aktów, Parlament Europejski, Rada i Komisja uzgodniły, w drodze porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 20 grudnia 1994 r., możliwość stosowania przyspieszonej procedury dla szybkiego przyjmowania takich aktów.

4. Celem niniejszego wniosku jest ujednoczenie dyrektywy Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG³. Nowa dyrektywa zastąpi włączone do niej akty⁴; niniejszy wniosek całkowicie zachowuje treść ujednoczanych aktów, zbiera je więc jedynie razem, dokonując tylko takich formalnych zmian, jakie wynikają z samego zadania ujednoczenia.
5. Wniosek w sprawie ujednoczenia został sporządzony na podstawie wstępnej konsolidacji, w 23 językach urzędowych, dyrektywy 2011/16/UE i aktów je zmieniających, przygotowanej przez Urząd Publikacji Unii Europejskiej za pomocą systemu przetwarzania danych. Tam, gdzie artykułom nadano nowe numery, korelacja pomiędzy starą i nową numeracją została określona w tabeli zawartej w załączniku VI do ujednoczonej dyrektywy.

¹ COM(87) 868 PV.

² Zob. załącznik 3 do części A konkluzji.

³ Włączone do programu legislacyjnego na 2019 r.

⁴ Zob. załącznik V do niniejszego wniosku.

Wniosek

DYREKTYWA RADY

w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (tekst jednolity)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113 i 115,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁵,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 2011/16/UE⁶ została kilkakrotnie znacząco zmieniona⁷. Dla zachowania przejrzystości i zrozumiałości należy ją ujednoczyć.

↓ 2011/16/UE motyw 3
(dostosowany)

- (2) ☒ Niniejsza dyrektywa powinna uprawniać ☒ państwa członkowskie do skutecznej współpracy na szczeblu międzynarodowym w celu przewyciężenia negatywnych skutków ciągle rosnącej globalizacji na rynku wewnętrznym.

⁵ DZ.U. C [...], [...], s. [...].

⁶ Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1).

⁷ Zob. załącznik IV.

↓ 2011/16/UE motyw 6
(dostosowany)

- (3) ☒ Niniejsza dyrektywa ☒ powinna mieć zastosowanie do podatków bezpośrednich i pośrednich, które do tej pory nie są objęte innymi przepisami unijnymi. Do celów skutecznej współpracy administracyjnej za właściwy instrument uznaje się zatem niniejszą dyrektywę.
-

↓ 2011/16/UE motyw 7
(dostosowany)

- (4) Niniejsza dyrektywa przewiduje bardziej jasne i precyzyjne zasady współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi, aby ☒ zapewnić ☒ szerszą współpracę administracyjną między państwami członkowskimi, w szczególności w odniesieniu do wymiany informacji. Jasne zasady powinny także umożliwić w szczególności objęcie zakresem zastosowania wszystkich osób prawnych i fizycznych w Unii, z uwzględnieniem coraz większej różnorodności konstrukcji prawnych, w tym nie tylko tradycyjnych konstrukcji, takich jak trusty, fundacje i fundusze inwestycyjne, ale także wszelkich nowych instrumentów, które podatnicy mogą utworzyć w państwach członkowskich.
-

↓ 2011/16/UE motyw 8
(dostosowany)

- (5) ☒ Lokalne lub krajowe jednostki państw członkowskich odpowiedzialne za współpracę administracyjną powinny kontaktować się ze sobą bezpośrednio ☒, a kontakty między centralnymi biurami łącznikowymi powinny stać się regułą. Brak bezpośrednich kontaktów prowadzi do nieskuteczności, niewystarczającego wykorzystania uzgodnień dotyczących współpracy administracyjnej oraz opóźnień w przekazywaniu informacji. Między służbami ☒ powinny odbywać się ☒ bezpośrednie kontakty celem poprawy skuteczności i przyspieszenia współpracy. Kompetencje łącznikowych organów administracyjnych powinny zostać określone w przepisach krajowych każdego z państw członkowskich.
-

↓ 2011/16/UE motyw 9
(dostosowany)

- (6) Państwa członkowskie powinny wymieniać informacje dotyczące poszczególnych spraw, w przypadku gdy inne państwo członkowskie zwróci się ze stosownym wnioskiem i powinny przeprowadzić niezbędne postępowanie w celu uzyskania tych informacji. Standard „przewidywalnego związku” (ang. *foreseeable relevance*) ma zapewnić jak najszerszą wymianę informacji w sprawach podatkowych i jednocześnie precyzować, że państwa członkowskie nie mają prawa angażować się w tzw. *fishing expeditions* ani zwracać się o informacje, które nie są związane ze sprawami podatkowymi danego podatnika. Choć art. 24 niniejszej dyrektywy zawiera wymogi proceduralne, przepisy te należy interpretować liberalnie, tak aby nie utrudnić skutecznej wymiany informacji.

↓ 2014/107/UE motyw 1
(dostosowany)

~~(7)~~ Znacząco przybyło wyzwań związanych z oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania w wymiarze transgranicznym; wyzwania te stały się również przedmiotem poważnych obaw w Unii i na całym świecie. Nieujawniony i nieopodatkowany dochód znacznie uszczupla krajowe wpływy podatkowe. Skuteczność i efektywność poboru podatków ☒ są zatem potrzebne. Co więcej, znacząco wzrosły wyzwania związane z transgranicznym unikaniem opodatkowania, agresywnym planowaniem podatkowym i szkodliwą konkurencją podatkową. Zasadniczo utrudnia to państwom członkowskim stosowanie pro wzrostowych polityk podatkowych ☒. Automatyczna wymiana informacji stanowi ważne narzędzie w tym względzie i ☒ powinna być ☒ intensywnie ☒ promowana ☒ jako przyszły europejski i międzynarodowy standard dla przejrzystości i wymiany informacji w sprawach podatkowych.

↓ 2014/107/UE motyw 2

(8) Znaczenie automatycznej wymiany informacji jako jednego ze środków zwalczania oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania w wymiarze transgranicznym zostało uznane również na szczeblu międzynarodowym (grupa G-20 i grupa G-8). W wyniku negocjacji między Stanami Zjednoczonymi Ameryki i wieloma innymi krajami, w tym wszystkimi państwami członkowskimi, które to negocjacje dotyczyły dwustronnych umów o automatycznej wymianie informacji w celu wdrożenia ustawy o ujawnianiu informacji o rachunkach zagranicznych dla celów podatkowych Stanów Zjednoczonych (powszechnie znanej jako „FATCA”), grupa G-20 udzieliła Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) mandatu, aby w oparciu o te umowy opracowała jednolity globalny standard dla automatycznej wymiany informacji podatkowych.

↓ 2014/107/UE motyw 4
(dostosowany)

(9) W 2014 r. OECD ogłosiła ☒ różnorodne ☒ elementy globalnego standardu do automatycznej wymiany informacji finansowych w sprawach podatkowych, ☒ które zawierają ☒ model umowy między właściwymi organami, wspólny standard do wymiany informacji ☒ (‘CRS’) ☒ komentarze do modelu umowy między właściwymi organami i do wspólnego standardu do wymiany informacji, a także procedury informatyczne na potrzeby wdrożenia globalnego standardu. Cały pakiet dotyczący globalnego standardu został zatwierdzony przez ministrów finansów i prezesów banków centralnych grupy G-20 we wrześniu 2014 r.

↓ 2014/107/UE motyw 5
(dostosowany)

(10) ☒ Niniejsza ☒ dyrektywa ☒ powinna również ☒ przewidywać obowiązkową automatyczną wymianę informacji między państwami członkowskimi w zakresie niektórych kategorii dochodu i kapitału, posiadanego przez podatników w państwach członkowskich innych niż państwo ich rezydencji. ☒ Powinna ☒ ona ustanowić

stanowić tam stopniowe podejście do wzmacniania automatycznej wymiany informacji poprzez jej stopniowe rozszerzanie na nowe kategorie dochodu i kapitału.

↓ 2014/107/UE motyw 9
(dostosowany)

- (11) Aby zminimalizować koszty i obciążenia administracyjne zarówno dla administracji podatkowych, jak i podmiotów gospodarczych, zasadnicze znaczenie ma również zapewnienie, aby zakres automatycznej wymiany informacji finansowych w Unii był zgodny ze zmianami na szczeblu międzynarodowym. Aby osiągnąć ten cel, państwa członkowskie powinny wymagać od swoich ‘instytucji finansowych’ wdrożenia zasad sprawozdawczych i zasad należytej staranności w pełni zgodnych z zasadami określonymi we wspólnym standardzie do wymiany informacji (CRS) opracowanym przez OECD. Ponadto zakres obowiązkowej automatycznej wymiany informacji powinien objąć te same informacje, które są objęte modelem umowy między właściwymi organami oraz CRS . Każde państwo członkowskie powinno mieć tylko jeden wykaz określonych wewnątrz ‘nieraportujących instytucji finansowych’ i ‘rachunków wyłączonych’, który to wykaz dane państwo powinno wykorzystywać zarówno do wdrożenia niniejszej dyrektywy, jak i do stosowania innych umów wdrażających globalny standard.
-

↓ 2014/107/UE motyw 10

- (12) Kategorie ‘raportujących instytucji finansowych’ i ‘rachunków raportowanych’ objęte niniejszą dyrektywą są określone tak, aby ograniczyć sytuacje, w których podatnicy mają możliwość uniknięcia bycia zgłoszonym dzięki przesunięciu aktywów do ‘instytucji finansowych’ lub inwestowaniu w produkty finansowe nieobjęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy. Jednakże niektóre ‘instytucje finansowe’ i rachunki, w przypadku których istnieje niewielkie ryzyko, że zostaną wykorzystane do uchylecia się od opodatkowania, powinny zostać wyłączone z zakresu stosowania niniejszej dyrektywy. W niniejszej dyrektywie zasadniczo nie należy określać progów, gdyż można by je z łatwością obejść poprzez rozdzielenie rachunków pomiędzy różne ‘instytucje finansowe’. Informacje finansowe, które podlegają wymogowi zgłoszenia i wymiany, powinny dotyczyć nie tylko całego stosownego dochodu (odsetki, dywidendy i podobne rodzaje dochodu), ale także sald rachunku i wpływów ze sprzedaży ‘aktywów finansowych’ po to, aby móc reagować w sytuacjach, gdy podatnik usiłuje ukryć kapitał, który sam w sobie stanowi dochód lub aktywa, w przypadku których uchylono się od opodatkowania. W związku z tym przetwarzanie informacji na mocy niniejszej dyrektywy jest niezbędne i proporcjonalne do tego, aby umożliwić administracjom podatkowym państw członkowskich prawidłowe i jednoznaczne identyfikowanie odnośnych podatników, stosowanie i egzekwowanie obowiązujących w tych państwach członkowskich przepisów podatkowych w sytuacjach transgranicznych, w celu oceny prawdopodobieństwa uchylecia się od opodatkowania, a także uniknięcia zbędnych dalszych dochodzeń.
-

↓ 2014/107/UE motyw 11

- (13) „Raportujące instytucje finansowe” mogłyby wypełnić swoje obowiązki dotyczące informacji wobec ‘osób raportowanych’ będących osobami fizycznymi, poprzez

stosowanie szczegółowych ustaleń dotyczących komunikacji, w tym jej częstotliwość, przewidziane w ich wewnętrznych procedurach zgodnie z ich prawem krajowym.

↓ (UE) 2015/2376 motyw 1
(dostosowany)

~~(14)~~—Wydawanie interpretacji indywidualnych prawa podatkowego, które ułatwiają spójne i przejrzyste stosowanie prawa, jest powszechną praktyką również w Unii. Praktyka wyjaśniania podatnikom prawa podatkowego pozwala przedsiębiorstwom działać w warunkach większej pewności, co może zachęcać je do inwestowania i przestrzegania prawa, a co za tym idzie może sprzyjać realizacji celu w postaci dalszego rozwoju jednolitego rynku Unii zgodnie z zasadami i wolnościami traktatowymi. Interpretacje indywidualne wydawane na potrzeby struktur konstruowanych pod kątem korzyści podatkowych w niektórych przypadkach doprowadziły jednak do niskiego poziomu opodatkowania sztucznie zawyżonych dochodów w kraju wydającym, zmieniającym lub odnawiającym tego rodzaju interpretację, podczas gdy w pozostałych krajach, których dotyczyła dana sytuacja, kwoty dochodu podlegające opodatkowaniu pozostawały na nienaturalnie niskim poziomie. W związku z tym wymagany jest wysoki poziom przejrzystości.

↓ (UE) 2015/2376 motyw 7

(15) Podatnicy mają prawo polegać na interpretacjach indywidualnych o wymiarze transgranicznym lub uprzednich porozumieniach cenowych na przykład w toku postępowań podatkowych lub kontroli podatkowych, pod warunkiem że fakty, na których oparte są interpretacje indywidualne o wymiarze transgranicznym lub uprzednie porozumienia cenowe, zostały prawidłowo przedstawione, a podatnicy przestrzegają warunków tych interpretacji lub porozumień.

↓ (UE) 2015/2376 motyw 8
(dostosowany)

(16) Państwa członkowskie powinny wymieniać informacje bez względu na to, czy dany podatnik przestrzega warunków interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego.

↓ (UE) 2015/2376 motyw 10
(dostosowany)

(17) Aby czerpać korzyści płynące z obowiązkowej automatycznej wymiany interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym oraz uprzednich porozumień cenowych, informacje powinny być przekazywane niezwłocznie po ich wydaniu, zmianie lub odnowieniu, w związku z czym należy określić regularne odstępy czasu na przekazywanie tych informacji.

↓ (UE) 2015/2376 motyw 11

(18) Ze względów pewności prawa z obowiązkowej automatycznej wymiany należy wyłączyć – na bardzo rygorystycznych warunkach – dwustronne lub wielostronne uprzednie porozumienia cenowe z państwami trzecimi zawarte w ramach istniejących

umów międzynarodowych z tymi państwami, jeżeli postanowienia tych umów nie zezwalają na ujawnianie informacji otrzymanych na podstawie takiej umowy państwu trzeciemu. W tych przypadkach należy jednak dokonać wymiany informacji określonych w art. 9 ust. 5 dotyczących wniosków będących podstawą wydania takich dwustronnych lub wielostronnych uprzednich porozumień cenowych. Dlatego też w takich przypadkach przekazywane informacje powinny zawierać wzmiankę o tym, że podstawą ich przekazania jest taki wniosek.

↓ (UE) 2015/2376 motyw 13
(dostosowany)

- (19) W standardowym formularzu do obowiązkowej automatycznej wymiany informacji, ☒ w sprawie interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym i uprzednich porozumień cenowych powinny być ☒ uwzględnione prace prowadzone na Forum OECD ds. Szkodliwych Praktyk Podatkowych, w kontekście planu działania w sprawie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków ☒ („plan działania BEPS”) ☒. Należy również ściśle i w skoordynowany sposób współpracować z OECD, nie tylko w zakresie opracowania takiego standardowego formularza do obowiązkowej automatycznej wymiany informacji. Ostatecznym celem powinno być zapewnienie równych warunków działania w skali ogólnoświatowej, a Unia powinna odgrywać w tym procesie pierwszoplanową rolę, propagując dość szeroki zakres automatycznej wymiany informacji dotyczących interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym oraz uprzednich porozumień cenowych.
-

↓ (UE) 2015/2376 motyw 14

- (20) Państwa członkowskie powinny wymieniać się zbiorem podstawowych informacji, które – w ograniczonym zakresie – powinny być również przekazywane Komisji. Powinno to umożliwić Komisji przeprowadzanie w dowolnym momencie monitorowania i oceny skuteczności stosowania obowiązkowej automatycznej wymiany informacji dotyczących interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym oraz uprzednich porozumień cenowych. Informacje otrzymywane przez Komisję nie powinny być jednak wykorzystywane do żadnych innych celów. Przekazywanie tych informacji nie zwolni ponadto państwa członkowskiego z obowiązku zgłoszenia Komisji każdego przypadku pomocy państwa.
-

↓ (UE) 2015/2376 motyw 16
(dostosowany)

- (21) W razie konieczności, po zakończeniu etapu obowiązkowej automatycznej wymiany informacji ☒ dotyczącej interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym oraz uprzednich porozumień cenowych ☒, państwo członkowskie powinno mieć możliwość powołania się na przepisy art. 5 w odniesieniu do wymiany informacji na wnioski w celu uzyskania dodatkowych informacji, w tym pełnego tekstu interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym lub uprzednich porozumień cenowych, od państwa członkowskiego, które wydało takie interpretacje lub porozumienia.

↓ (UE) 2015/2376 motyw 18

- (22) Państwa członkowskie powinny zastosować wszelkie racjonalne środki niezbędne do usunięcia każdej przeszkody, która mogłaby utrudniać skuteczną i możliwie jak najszerszą obowiązkową automatyczną wymianę informacji dotyczących interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym i uprzednich porozumień cenowych.
-

↓ (UE) 2015/2376 motyw 19
(dostosowany)

- (23) W celu bardziej wydajnego wykorzystania zasobów, ułatwienia wymiany informacji oraz uniknięcia potrzeby dokonywania przez każde państwo członkowskie podobnych zmian w ich systemach przechowywania informacji, należy ustanowić przepis szczególnie dotyczący centralnej bazy danych, aby była dostępna dla wszystkich państw członkowskich i Komisji, gdzie państwa członkowskie powinny zamieszczać i przechowywać informacje, w miejsce przekazywania takich informacji zabezpieczoną pocztą elektroniczną.
-

↓ (UE) 2016/881 motyw 2

- (24) Ponieważ grupy przedsiębiorstw wielonarodowych (grupy MNE) działają w różnych krajach, mają możliwość stosowania praktyk agresywnego planowania podatkowego, które nie są dostępne dla przedsiębiorstw krajowych. Wskutek stosowania tych praktyk przez grupy przedsiębiorstw wielonarodowych mogą ucierpieć przede wszystkim przedsiębiorstwa działające wyłącznie na rynku krajowym, zwykle małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP), jako że ich obciążenie podatkowe jest wyższe niż w przypadku grup przedsiębiorstw wielonarodowych. Z drugiej strony, wszystkie państwa członkowskie są narażone na uszczuplenie przychodów, istnieje zatem ryzyko, że będą ze sobą konkurowały, oferując grupom przedsiębiorstw wielonarodowych dodatkowe korzyści podatkowe, aby je przyciągnąć.
-

↓ (UE) 2016/881 motyw 3

- (25) Organy podatkowe państw członkowskich potrzebują wyczerpujących i rzetelnych danych na temat struktury grup przedsiębiorstw wielonarodowych, ich polityki cen transferowych oraz transakcji wewnętrznych zarówno w Unii, jak i poza jej terytorium. Informacje te umożliwią organom podatkowym reagowanie na szkodliwe praktyki podatkowe poprzez wprowadzanie zmian prawnych lub przeprowadzanie odpowiednich ocen ryzyka i kontroli podatkowych oraz pozwolą im stwierdzić, czy przedsiębiorstwa stosują praktyki prowadzące do sztucznego przerzucania znacznej części dochodów do korzystnych systemów podatkowych.
-

↓ (UE) 2016/881 motyw 4
(dostosowany)

- (26) Wysoki poziom przejrzystości wobec organów podatkowych mogłaby nakłonić grupy przedsiębiorstw wielonarodowych do zaprzestania pewnych praktyk i do płacenia podatków w należnej wysokości w kraju, w którym osiągają zyski. Zapewnienie większej przejrzystości po stronie grup przedsiębiorstw

wielonarodowych stanowi w związku z tym niezbędny element działań zapobiegających erozji bazy podatkowej i przerzucaniu zysków.

↓ (UE) 2016/881 motyw 5
(dostosowany)

- (27) Rezolucja Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich dotycząca kodeksu postępowania w sprawie dokumentacji cen transferowych dla przedsiębiorstw stowarzyszonych w Unii Europejskiej (DCT UE)⁸ określa sposób przedstawiania organom podatkowym przez grupy przedsiębiorstw wielonarodowych w Unii informacji na temat globalnej działalności gospodarczej i polityki cen transferowych („dokumentacja grupowa”) oraz informacji na temat konkretnych transakcji podmiotu lokalnego („dokumentacja na poziomie lokalnym”). Jednakże, DCT UE nie zapewnia żadnego mechanizmu przedstawiania sprawozdania według krajów.
-

↓ (UE) 2016/881 motyw 7

- (28) W celu bardziej wydajnego wykorzystania zasobów publicznych i zmniejszenia obciążenia administracyjnego grup przedsiębiorstw wielonarodowych obowiązek sprawozdawczy powinien mieć zastosowanie wyłącznie do tych grup, których roczne skonsolidowane przychody przekraczają określony próg. Dyrektywa powinna zapewnić, aby w całej Unii były zbierane i udostępniane administracjom podatkowym – we właściwym terminie – te same informacje.
-

↓ (UE) 2016/881 motyw 8
(dostosowany)

- (29) Aby zapewnić właściwe funkcjonowanie rynku wewnętrznego, Unia musi zadbać o uczciwą konkurencję pomiędzy grupami przedsiębiorstw wielonarodowych z Unii i takimi grupami spoza Unii, w których skład wchodzi co najmniej jeden podmiot mający siedzibę w Unii. Obowiązkwowi sprawozdawczemu powinny zatem podlegać obie rodzaje grup ☒ i takie grupy spoza Unii ☒. Aby jednak zapewnić płynne przejście do nowej sytuacji, państwa członkowskie powinny mieć możliwość odroczenia o jeden rok wprowadzenia obowiązku sprawozdawczego dla ‘podmiotów wchodzących w skład grupy’ będących rezydentami w państwie członkowskim, niebędących ‘jednostkami dominującymi najwyższego szczebla’ grup przedsiębiorstw wielonarodowych ani ich ‘zastępczymi jednostkami dominującymi’.
-

↓ (UE) 2016/881 motyw 12

- (30) Obowiązkowa automatyczna wymiana sprawozdań według krajów prowadzona pomiędzy państwami członkowskimi powinna w każdym przypadku obejmować przekazanie określonego zbioru podstawowych informacji tym państwom członkowskim, w których – jak wynika z informacji zawartych w sprawozdaniu według krajów – rezydentem do celów podatkowych jest co najmniej jeden podmiot

⁸ Rezolucja Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 27 czerwca 2006 r. dotycząca kodeksu postępowania w sprawie dokumentacji cen transferowych dla przedsiębiorstw stowarzyszonych w Unii Europejskiej (DCT UE) (Dz.U. C 176 z 28.7.2006, s. 1).

wchodzący w skład grupy przedsiębiorstw wielonarodowych lub w których co najmniej jeden taki podmiot podlega opodatkowaniu w odniesieniu do działalności gospodarczej prowadzonej przez stały zakład grupy przedsiębiorstw wielonarodowych.

↓ (UE) 2016/881 motyw 13
(dostosowany)

- (31) Aby zminimalizować koszty i obciążenia administracyjne zarówno dla administracji podatkowych, jak i dla grup przedsiębiorstw wielonarodowych, konieczne jest, aby ustanowione przepisy były zgodne ze zmianami na szczeblu międzynarodowym i przyczyniały się pozytywnie do ich wdrożenia. W dniu 19 lipca 2013 r. OECD opublikowała plan działania BEPS, który jest jedną z najważniejszych inicjatyw mających na celu zmianę obecnych międzynarodowych zasad opodatkowania. W dniu 5 października 2015 r. OECD przedstawiła raporty końcowe, które zostały zatwierdzone przez ministrów finansów grupy G-20. Pakiet OECD został również zatwierdzony przez przywódców grupy G-20 podczas spotkania w dniach 15 - 16 listopada 2015 r.
-

↓ (UE) 2016/881 motyw 14
(dostosowany)

- (32) Wynikiem prac nad działaniem nr 13 w ramach planu działania BEPS jest zbiór standardów przekazywania informacji przez grupy przedsiębiorstw wielonarodowych, obejmujących dokumentację grupową, dokumentację na poziomie lokalnym i sprawozdanie według krajów. ☒ W odniesieniu do ☒ przepisów dotyczących sprawozdania według krajów, należy zatem uwzględnić standardy OECD.
-

↓ (UE) 2016/881 motyw 15

- (33) W przypadku gdy podmiot wchodzący w skład grupy nie może otrzymać ani uzyskać wszystkich informacji wymaganych do celów spełnienia wymogu w zakresie sprawozdawczości wynikającego z niniejszej dyrektywy, państwa członkowskie mogłyby uznać to za sygnał, że istnieje potrzeba przeprowadzenia oceny wysokiego stopnia ryzyka w zakresie cen transferowych oraz innych rodzajów ryzyka w zakresie erozji bazy podatkowej i przrzucania zysków w związku z daną grupą przedsiębiorstw wielonarodowych.
-

↓ (UE) 2016/881 motyw 16

- (34) Jeżeli jedno z państw członkowskich stwierdzi, że inne państwo członkowskie uporczywie nie wywiązuje się z automatycznego dostarczania sprawozdań według krajów, powinno dążyć do przeprowadzenia konsultacji z tym państwem członkowskim.
-

↓ (UE) 2016/881 motyw 17

- (35) Działania Unii dotyczące sprawozdawczości według krajów powinny stale uwzględniać przyszłe zmiany na szczeblu OECD. Przy wdrażaniu niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny korzystać z raportu końcowego z 2015 r.

dotyczącego działania nr 13, opracowanego przez OECD w ramach projektu OECD i G-20 dotyczącego erozji bazy podatkowej i przerzucania zysków, jako źródła przykładów lub interpretacji niniejszej dyrektywy oraz w celu zapewnienia spójności stosowania we wszystkich państwach członkowskich.

↓ (UE) 2016/881 motyw 20
(dostosowany)

- (36) Zakres obowiązkowej wymiany informacji powinien zatem obejmować automatyczną wymianę informacji zawartych w sprawozdaniu według krajów.
-

↓ (UE) 2016/881 motyw 21
(dostosowany)

- (37) W corocznym sprawozdaniu składanym Komisji przez państwa członkowskie na podstawie art. 27 niniejszej dyrektywy należy szczegółowo opisać zakres sprawozdania sporządzanego na podstawie art. 10 i załącznika III sekcja II pkt 1 oraz umieścić wykaz wszelkich jurysdykcji, w których 'jednostki dominujące najwyższego szczebla' podmiotów wchodzących w skład grupy' mających siedzibę w Unii są rezydentami, a pełne sprawozdania nie zostały złożone lub wymienione.
-

↓ (UE) 2018/822 motyw 3
(dostosowany)

- (38) Mając na uwadze, że większość uzgodnień z zakresu potencjalnie agresywnego planowania podatkowego obejmuje więcej niż jedną jurysdykcję, automatyczna wymiana informacji między organami podatkowymi różnych Państw Członkowskich ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia tym organom niezbędnych informacji umożliwiających podjęcie działań w przypadku stwierdzenia agresywnych praktyk podatkowych.
-

↓ (UE) 2018/822 motyw 4
(dostosowany)

- (39) W deklaracji grupy G-7 z Bari z dnia 13 maja 2017 r. dotyczącej zwalczania przestępstw skarbowych i innych nielegalnych przepływów finansowych zwrócono się do OECD o zajęcie się uzgodnieniami służącymi obchodzeniu sprawozdawczości na mocy wspólnego standardu do wymiany informacji, lub służącymi zapewnieniu właścicielom rzeczywistym ochrony, jaką dają nieprzejrzyste struktury, przy uwzględnieniu wzorcowych zasad obowiązkowego ujawniania inspirowanych podejściem przyjętym w odniesieniu do uzgodnień umożliwiających unikanie opodatkowania nakreślonym w sprawozdaniu dotyczącym działania 12 dotyczącego erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków.
-

↓ (UE) 2018/822 motyw 5
(dostosowany)

- (40) Należy wspomnieć, że niektórzy pośrednicy finansowi i inni dostawcy usług doradztwa podatkowego wydają się aktywnie pomagać swoim klientom w ukrywaniu pieniędzy w rajach podatkowych.

↓ (UE) 2018/822 motyw 6
(dostosowany)

- (41) Zgłaszanie informacji na temat transgranicznych uzgodnień z zakresu potencjalnie agresywnego planowania podatkowego może skutecznie wesprzeć wysiłki na rzecz stworzenia sprawiedliwych warunków opodatkowania na rynku wewnętrznym. W tym kontekście należy ustanowić zobowiązanie pośredników do informowania organów podatkowych o określonych uzgodnieniach transgranicznych, które mogłyby potencjalnie zostać wykorzystane do celów agresywnego planowania podatkowego. Po zgłoszeniu informacji organy podatkowe powinny przekazywać uzyskane informacje swoim odpowiednikom w innych państwach członkowskich. Takie rozwiązania powinny również zwiększyć skuteczność wspólnego standardu do wymiany informacji. Ponadto zasadnicze znaczenie ma przyznanie Komisji dostępu do wystarczającej ilości informacji, aby mogła monitorować prawidłowe działanie niniejszej dyrektywy. Dostęp Komisji do informacji nie zwalnia państw członkowskich z obowiązku zgłaszania Komisji każdego przypadku pomocy państwa.

↓ (UE) 2018/822 motyw 7
(dostosowany)

- (42) Uznaje się, że osiągnięcie zamierzonego odstraszonego efektu zgłaszania transgranicznych uzgodnień z zakresu potencjalnie agresywnego planowania podatkowego byłoby bardziej prawdopodobne, gdyby odpowiednie informacje docierały do organów podatkowych na wczesnym etapie, czyli zanim takie uzgodnienia zostaną wprowadzone w życie. W celu ułatwienia zadania organom państw członkowskich kolejne automatyczne wymiany informacji dotyczących takich uzgodnień powinny odbywać się co kwartał.

↓ (UE) 2018/822 motyw 8

- (43) Aby zapewnić prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego i zapobiec lukom w proponowanych ramach prawnych, obowiązek zgłoszenia powinien obejmować wszystkie podmioty, które są zwykle zaangażowane w opracowywanie, wprowadzanie do obrotu, organizowanie lub nadzorowanie wdrożenia podlegającej zgłoszeniu transakcji transgranicznej lub serii takich transakcji, a także podmioty, które udzielają pomocy lub porad w tym zakresie. Nie wolno też zapomnieć, że w pewnych przypadkach obowiązek zgłoszenia może nie być egzekwowalny wobec pośrednika z powodu przewidzianej prawem tajemnicy zawodowej w sytuacji, gdy takiego pośrednika nie ma, na przykład dlatego, że podatnik sam opracowuje i wdraża swoje rozwiązanie. Kluczowe jest zatem, aby w takich okolicznościach organy podatkowe nie traciły możliwości otrzymywania informacji na temat uzgodnień podatkowych potencjalnie powiązanych z agresywnym planowaniem podatkowym. W takich przypadkach konieczne byłoby zatem przeniesienie obowiązku zgłoszenia na podatnika, który korzysta z uzgodnienia.

↓ (UE) 2018/822 motyw 9

- (44) Uzgodnienia z zakresu agresywnego planowania podatkowego ewoluowały na przestrzeni lat w kierunku coraz większej złożoności i podlegają nieustannym

zmianom i dostosowaniom w odpowiedzi na obronne środki zaradcze podejmowane przez organy podatkowe. Biorąc pod uwagę powyższe, skuteczniejszym rozwiązaniem byłaby próba ujęcia informacji na temat uzgodnień z zakresu potencjalnie agresywnego planowania podatkowego w postaci wykazu elementów i części składowych transakcji, które wyraźnie wskazują na unikanie opodatkowania lub nadużycia, niż próba zdefiniowania pojęcia agresywnego planowania podatkowego. Sygnały tego rodzaju określa się mianem „cech rozpoznawczych”.

↓ (UE) 2018/822 motyw 10
(dostosowany)

- (45) Uwzględniając fakt, że podstawowym celem przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących zgłaszania transgranicznych uzgodnień z zakresu potencjalnie agresywnego planowania podatkowego powinno być zapewnienie prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, zasadnicze znaczenie ma uregulowanie tych kwestii na poziomie unijnym tylko w takim zakresie, w jakim jest to konieczne do osiągnięcia zamierzonych celów. Dlatego wspólne zasady dotyczące sprawozdawczości powinny być ograniczone do wspólnych przepisów dotyczących zgłaszania informacji do sytuacji transgranicznych, czyli takich, które dotyczą więcej niż jednego państwa członkowskiego albo państwa członkowskiego i państwa trzeciego. W takich okolicznościach, z uwagi na potencjalny wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, można uzasadnić potrzebę wprowadzenia wspólnego zbioru przepisów zamiast pozostawienia tej kwestii w gestii państw członkowskich. Państwo członkowskie może przedsięwziąć dodatkowe krajowe środki sprawozdawcze o podobnym charakterze, jednak wszelkie informacje zebrane dodatkowo względem informacji podlegających zgłoszeniu zgodnie z niniejszą dyrektywą nie powinny być automatycznie przekazywane właściwym organom innych państw członkowskich. Informacje takie mogłyby być udostępniane na wniosek lub z własnej inicjatywy zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami.
-

↓ ((UE) 2018/822 motyw 11
(dostosowany)

- (46) Mając na uwadze, że uzgodnienia podlegające zgłoszeniu powinny mieć wymiar transgraniczny, istotne byłoby udostępnianie właściwych informacji organom podatkowym w innych państwach członkowskich w celu zapewnienia przez niniejszą dyrektywę maksymalnego efektu zniechęcającego do stosowania praktyk z zakresu agresywnego planowania podatkowego.
-

↓ (UE) 2018/822 motyw 13
(dostosowany)

- (47) Aby zminimalizować koszty i obciążenia administracyjne zarówno dla administracji podatkowych, jak i pośredników oraz zapewnić odstraszający skutek niniejszej dyrektywy względem praktyk agresywnego planowania podatkowego, zakres automatycznej wymiany informacji dotyczących podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych w Unii powinien odpowiadać rozwojowi sytuacji międzynarodowej. Należy określić specjalną cechę rozpoznawczą, która pozwoli zająć się uzgodnieniami opracowywanymi w celu obchodzenia obowiązków w zakresie zgłaszania podlegających automatycznej wymianie informacji. Na użytek tej cechy

rozpoznawczej porozumienia dotyczące automatycznej wymiany informacji finansowych zgodnie ze wspólnym standardem do wymiany informacji należy traktować jako równoważne obowiązkom sprawozdawczym określonym w art. 8 ust. 4 i w załączniku I. Wdrażając części niniejszej dyrektywy przeciwdziałające uzgodnieniom służącym obchodzeniu wspólnego standardu do wymiany informacji i uzgodnieniom, w których uczestniczą osoby prawne, uzgodnienia prawne lub inne podobne struktury, państwa członkowskie mogłyby wykorzystać prace przeprowadzone przez OECD, a konkretnie opracowane przez tę organizację wzorcowe zasady obowiązkowego ujawniania służące przeciwdziałaniu uzgodnieniom umożliwiającym unikanie wspólnego standardu wymiany informacji oraz nieprzejrzystym strukturom w ramach podatkowych oraz komentarz do tych zasad, jako źródło przykładu lub wykładni, po to by zapewnić spójność stosowania we wszystkich państwach członkowskich, w zakresie w jakim teksty te są dostosowane do przepisów prawa Unii.

↓(UE) 2018/822 motyw 14
(dostosowany)

- (48) Choć opodatkowanie bezpośrednio pozostaje w zakresie kompetencji państw członkowskich, należy odnieść się do zerowej lub niemal zerowej stawki podatku od osób prawnych, jedynie do celu jasnego określenia zakresu cechy rozpoznawczej obejmującej uzgodnienia zawierające transakcje transgraniczne, które to uzgodnienia powinny podlegać zgłoszeniu przez pośredników lub, w stosownych przypadkach, przez podatników na mocy niniejszej dyrektywy i na temat których właściwe organy powinny automatycznie wymieniać informacje. Ponadto należy przypomnieć, że transgraniczne uzgodnienia z zakresu agresywnego planowania podatkowego, których podstawowym celem lub jednym z podstawowych celów jest uzyskanie korzyści podatkowej sprzecznej z przedmiotem lub celem mających zastosowanie przepisów prawa podatkowego, podlegają przepisom ogólnym przeciw unikaniu opodatkowania określonym w art. 6 dyrektywy Rady (UE) 2016/1164⁹.

↓ 2011/16/UE motyw 11
(dostosowany)

- (49) Należy również wspierać spontaniczną wymianę informacji między państwami członkowskimi.

↓ 2011/16/UE motyw 12

- (50) Należy ustanowić terminy, w jakich udziela się informacji na mocy niniejszej dyrektywy, tak aby zapewnić terminową, a dzięki temu skuteczną wymianę informacji.

⁹ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. L 193 z 19.7.2016, s. 1).

↓ 2011/16/UE motyw 13

- (51) Ważne jest, aby urzędnicy administracji podatkowej jednego państwa członkowskiego mieli prawo przebywać na terytorium innego państwa członkowskiego.
-

↓ 2011/16/UE motyw 14

- (52) Ponieważ sytuacja podatkowa jednej lub większej liczby osób podlegających obowiązkowi podatkowemu, zamieszkałych lub mających siedzibę w różnych państwach członkowskich, jest często przedmiotem wspólnego lub uzupełniającego się zainteresowania, należy umożliwić przeprowadzanie równoczesnych kontroli tych osób przez dwa państwa członkowskie lub większą ich liczbę, za wzajemną zgodą i na zasadzie dobrowolności.
-

↓ 2011/16/UE motyw 15
(dostosowany)

- (53) Uwzględniając obowiązujący w niektórych państwach członkowskich wymóg doręczenia podatnikowi decyzji i środków dotyczących jego obowiązku podatkowego oraz wiążące się z tym trudności dla organów podatkowych, w tym również w przypadkach, kiedy podatnik przeniósł się do innego państwa członkowskiego, wskazane jest, aby organy podatkowe miały możliwość w takich przypadkach zwrócić się o pomoc do właściwych organów państwa członkowskiego, do którego przeniósł się ten podatnik.
-

↓ (UE) 2015/2376 motyw 15

- (54) Informacje zwrotne przekazywane przez państwo członkowskie, które otrzymało dane informacje, do państwa członkowskiego, które je przekazało, stanowią niezbędny element funkcjonowania skutecznego systemu automatycznej wymiany informacji. Należy zatem podkreślić, że właściwe organy państw członkowskich powinny raz w roku wysyłać pozostałym zainteresowanym państwom członkowskim informacje zwrotne na temat automatycznej wymiany informacji. W praktyce tę obowiązkową informację zwrotną należy przekazywać w drodze uzgodnień dwustronnych.
-

↓ 2011/16/UE motyw 17

- (55) Współpraca między państwami członkowskimi i Komisją jest niezbędna dla stałego badania procedur współpracy oraz wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk w omawianych dziedzinach.
-

↓ 2011/16/UE motyw 18

- (56) Dla skuteczności współpracy administracyjnej ważne jest, aby informacje i dokumenty otrzymane na mocy niniejszej dyrektywy mogły być również wykorzystane w państwie członkowskim, które je otrzymało, do innych celów, z zastrzeżeniem ograniczeń ustanowionych w niniejszej dyrektywie. Ważne jest również, aby państwa członkowskie mogły, pod pewnymi warunkami, przekazywać te informacje państwu trzeciemu.

↓ 2011/16/UE motyw 19

- (57) Sytuacje, w których współpracujące państwo członkowskie może odmówić udzielenia informacji, powinny być wyraźnie określone i ograniczone, uwzględniając pewne interesy prywatne, które należy chronić, a także interes publiczny.
-

↓ 2011/16/UE motyw 20

- (58) Państwo członkowskie nie powinno jednak odmówić przekazania informacji dlatego, że nie ma w tym własnego interesu lub dlatego, że informacje te znajdują się w posiadaniu banku, innej instytucji finansowej, pełnomocnika lub osoby działającej w charakterze przedstawiciela lub powiernika, lub dlatego, że dotyczą one udziałów własnościowych w jakiejś osobie.
-

↓ 2011/16/UE motyw 21

- (59) Niniejsza dyrektywa zawiera minimalne zasady i nie powinna zatem naruszać prawa państw członkowskich do nawiązywania szerszej współpracy z innymi państwami członkowskimi na mocy ich przepisów krajowych lub w ramach umów dwustronnych lub wielostronnych zawieranych z innymi państwami członkowskimi.
-

↓ 2011/16/UE motyw 22

- (60) Należy również wyjaśnić, że w przypadku gdy państwo członkowskie zapewnia państwu trzeciemu współpracę w szerszym zakresie niż przewidziano w niniejszej dyrektywie, nie powinno ono odmawiać tego rodzaju szerszej współpracy innym państwom członkowskim, które chcą nawiązać taką szerszą wzajemną współpracę.
-

↓ 2011/16/UE motyw 23

- (61) Wymiana informacji powinna odbywać się przy pomocy zestandaryzowanych formularzy, formatów i kanałów komunikacji.
-

↓ (UE) 2016/2258 motyw 2
(dostosowany)

- (62) W przypadku gdy posiadacz rachunku jest strukturą pośredniczącą, instytucje finansowe powinny mieć obowiązek przyjrzenia się dokładnie tej strukturze oraz zidentyfikowania i zgłoszenia właściciela odsetek. Ten ważny element w stosowaniu niniejszej dyrektywy opiera się na informacjach dotyczących przeciwdziałaniu praniu pieniędzy uzyskanych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849¹⁰ w celu identyfikacji właścicieli odsetek.

¹⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).

↓ (UE) 2016/2258 motyw 3
(dostosowany)

- (63) Aby zapewnić skuteczne monitorowanie stosowania przez instytucje finansowe procedur należytej staranności określonych w niniejszej dyrektywie, organy podatkowe muszą mieć dostęp do informacji dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy. W przypadku braku takiego dostępu organy te nie byłyby w stanie monitorować, potwierdzać i kontrolować stosowanie niniejszej dyrektywy przez instytucje finansowe w sposób właściwy poprzez prawidłowe identyfikowanie i zgłaszanie właścicieli odsetek struktur pośredniczących.
-

↓ (UE) 2016/2258 motyw 4
(dostosowany)

- (64) Niniejsza dyrektywa obejmuje inne wymiany informacji i formy współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi. Dostęp do informacji dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy, które to informacje są w posiadaniu podmiotów zgodnie z dyrektywą (UE) 2015/849 w ramach współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania, powinien zapewnić organom podatkowym lepsze przygotowanie do wykonywania ich obowiązków wynikających z niniejszej dyrektywy oraz do skuteczniejszego zwalczania uchylania się od opodatkowania i zwalczania oszustw podatkowych.
-

↓ (UE) 2016/2258 motyw 5
(dostosowany)

- (65) Organy podatkowe powinny zatem mieć możliwość uzyskania dostępu do informacji, procedur, dokumentów i mechanizmów dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy do celów wykonywania ich obowiązków w zakresie monitorowania właściwego stosowania niniejszej dyrektywy oraz do celów funkcjonowania wszystkich form współpracy administracyjnej w niej określonych.
-

↓ 2011/16/UE motyw 24

- (66) Należy dokonać oceny skuteczności współpracy administracyjnej, w szczególności na podstawie statystyk.
-

↓ 2011/16/UE motyw 27
(dostosowany)

- (67) Wszelka wymiana informacji, o której mowa w niniejszej dyrektywie, podlega Rozporządzeniu 2016/679¹¹ oraz Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i

¹¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

Rady (UE) 2018/1725¹². Należy jednak rozważyć ograniczenie niektórych praw i obowiązków ustanowionych w rozporządzeniu (UE) 2016/679 w celu zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 23 ust. 1 lit. e) tego rozporządzenia. Ograniczenie takie jest konieczne i proporcjonalne ze względu na potencjalną utratę dochodów przez państwa członkowskie oraz na żywotne znaczenie informacji objętych niniejszą dyrektywą dla skutecznego zwalczania oszustw.

↓ 2014/107/EU motyw 12

- (68) 'Raportujące instytucje finansowe', państwa członkowskie przesyłające informacje oraz państwa członkowskie otrzymujące informacje powinny — jako administratorzy danych — zatrzymywać informacje przetwarzane zgodnie z niniejszą dyrektywą przez okres nie dłuższy niż jest to konieczne do osiągnięcia jej celów. Z uwagi na różnice w prawodawstwach państw członkowskich maksymalny okres zatrzymywania powinien zostać ustalony poprzez odniesienie do przepisów o przedawnieniu przewidzianych w krajowym prawodawstwie podatkowym każdego administratora danych.
-

↓ (UE) 2016/881 motyw 22
(dostosowany)

- (69) Wymiana informacji na podstawie niniejszej dyrektywy nie powinna prowadzić do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego ani informacji, których ujawnienie byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym.
-

↓ (UE) 2016/881 motyw 9

- (70) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w razie naruszeń krajowych przepisów przyjętych na mocy niniejszej dyrektywy oraz zapewniać wprowadzenie tych sankcji w życie. Wybór sankcji pozostaje w gestii państw członkowskich, lecz przewidziane sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
-

↓ 2014/107/EU motyw 13

- (71) Przy wdrażaniu niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny korzystać z komentarzy do modelu umowy między właściwymi organami i do wspólnego standardu do wymiany informacji, opracowanych przez OECD, jako źródła przykładów lub interpretacji oraz w celu zapewnienia spójności stosowania we wszystkich państwach członkowskich. Działania Unii w tej dziedzinie powinny w dalszym ciągu w szczególnym stopniu uwzględniać przyszłe zmiany na szczeblu OECD.

¹² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

↓ (EU) 2018/822 motyw 16
(dostosowany)

- (72) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszej dyrektywy, zwłaszcza w zakresie automatycznej wymiany informacji między organami podatkowymi, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do przyjęcia standardowych formularzy zawierających ograniczoną liczbę elementów, w tym ustalenia językowe. Z tego samego powodu należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze do przyjmowania niezbędnych ustaleń praktycznych odnoszących się do aktualizacji wspólnej sieci łączności „CCN” oraz centralnej bazy danych dotyczących współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011¹³.
-

↓ (UE) 2016/2258 motyw 6

- (73) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W przypadku gdy niniejsza dyrektywa wymaga, aby dostęp organów podatkowych do danych osobowych był przewidziany ustawą, niekoniecznie wymaga to aktu parlamentarnego, bez uszczerbku dla porządku konstytucyjnego danego państwa członkowskiego. Ustawa taka powinna być jednak jasna i precyzyjna, a jej stosowanie powinno być jasne i możliwe do przewidzenia dla podmiotów, które jej podlegają, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka.
-

↓ (UE) 2015/2376 motyw 23

- (74) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie skuteczna współpraca administracyjna pomiędzy państwami członkowskimi na warunkach zgodnych z prawidłowym funkcjonowaniem rynku wewnętrznego, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na wymaganą jednolitość i skuteczność możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
-

↓

- (75) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich odnoszących się do dat transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania dyrektywy określonych w załączniku V część B,

¹³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

PRZYJĘŁA TĘ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady i procedury, zgodnie z którymi państwa członkowskie współpracują ze sobą w celu wymiany informacji, które wydają się być istotne do celów stosowania i egzekwowania krajowych przepisów państw członkowskich dotyczących podatków, o których mowa w art. 2.
2. Niniejsza dyrektywa ustanawia również przepisy dotyczące wymiany informacji, o których mowa w ust. 1, drogą elektroniczną, a także zasady i procedury, zgodnie z którymi państwa członkowskie i Komisja współpracują w sprawach dotyczących koordynacji i oceny.
3. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na stosowanie w państwach członkowskich zasad dotyczących wzajemnej pomocy w sprawach karnych. Niniejsza dyrektywa pozostaje również bez uszczerbku dla spełniania wszelkich obowiązków państw członkowskich dotyczących szerszej współpracy administracyjnej wynikających z innych aktów prawnych, w tym umów dwustronnych lub wielostronnych.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do wszystkich podatków każdego rodzaju pobieranych przez państwo członkowskie lub na jego rzecz, lub przez jednostki terytorialne lub administracyjne państwa członkowskiego, w tym także władze lokalne, lub na ich rzecz.
2. Niezależnie od ust. 1 niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do podatku od wartości dodanej i ceł ani do podatków akcyzowych objętych innymi przepisami unijnymi dotyczącymi współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi. Niniejsza dyrektywa nie ma również zastosowania do obowiązkowych składek na ubezpieczenie społeczne należnych państwu członkowskiemu lub jednostkom jego podziału lub instytucjom ubezpieczenia społecznego ustanowionym na mocy prawa publicznego.
3. W żadnym przypadku podatki, o których mowa w ust. 1, nie obejmują:
 - a) opłat, takich jak opłaty za zaświadczenia i inne dokumenty wystawiane przez organy publiczne;

- b) należności o charakterze umownym, takich jak wynagrodzenia za usługi użyteczności publicznej.

4. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do podatków, o których mowa w ust. 1, pobieranych na terytorium, do którego stosuje się Traktaty na mocy art. 52 Traktatu o Unii Europejskiej.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „właściwy organ” państwa członkowskiego oznacza organ wyznaczony jako taki przez to państwo członkowskie. Jeżeli zgodnie z niniejszą dyrektywą działa centralne biuro łącznikowe, łącznikowy organ administracyjny lub właściwy urzędnik, to są również uznawani za właściwy organ w drodze delegacji zgodnie z art. 4;
- 2) „centralne biuro łącznikowe” oznacza biuro wyznaczone jako takie, które jest odpowiedzialne głównie za kontakty z innymi państwami członkowskimi w dziedzinie współpracy administracyjnej;
- 3) „łącznikowy organ administracyjny” oznacza każde biuro inne niż centralne biuro łącznikowe, wyznaczone jako takie do prowadzenia bezpośredniej wymiany informacji zgodnie z niniejszą dyrektywą;
- 4) „właściwy urzędnik” oznacza każdego urzędnika, który jest upoważniony do prowadzenia bezpośredniej wymiany informacji zgodnie z niniejszą dyrektywą;
- 5) „organ wnioskujący” oznacza centralne biuro łącznikowe, łącznikowy organ administracyjny lub każdego właściwego urzędnika państwa członkowskiego, którzy zwracają się z wnioskiem o udzielenie pomocy w imieniu właściwego organu;
- 6) „organ współpracujący” oznacza centralne biuro łącznikowe, łącznikowy organ administracyjny lub każdego właściwego urzędnika państwa członkowskiego, którzy otrzymują wniosek o udzielenie pomocy w imieniu właściwego organu;
- 7) „postępowanie administracyjne” oznacza wszystkie kontrole, postępowania wyjaśniające oraz inne działania podejmowane przez państwa członkowskie w ramach wykonywania swoich obowiązków w celu zapewnienia właściwego stosowania przepisów podatkowych;
- 8) „wymiana informacji na wniosek” oznacza wymianę informacji na podstawie wniosku kierowanego w konkretnym przypadku przez wnioskujące państwo członkowskie do współpracującego państwa członkowskiego;

↓ (UE) 2016/881 art. 1 pkt 1

- 9) „wymiana automatyczna” oznacza:

↓ (UE) 2018/822 art. 1 pkt 1
lit. a)(i)

- a) do celów art. 8 ust. 1 oraz art. 9, 10 i 11 – systematyczne przekazywanie określonych z góry informacji innemu państwu członkowskiemu, bez uprzedniego wniosku, w ustalonych z góry, regularnych odstępach czasu. Do celów art. 8 ust. 1 odniesienie do dostępnych informacji dotyczy informacji zawartych w dokumentacji podatkowej państwa członkowskiego przekazującego informacje, które można wyszukiwać zgodnie z procedurami gromadzenia i przetwarzania informacji w tym państwie członkowskim;

↓ (UE) 2016/881 art. 1 pkt 1

- b) do celów art. 8 ust. 4 – systematyczne przekazywanie odnośnemu państwu członkowskiemu rezydencji określonych z góry informacji na temat rezydentów innych państw członkowskich, bez uprzedniego wniosku, w ustalonych z góry, regularnych odstępach czasu;

↓ (UE) 2018/822 art. 1 pkt 1
lit. a)(ii) (dostosowany)

- c) do celów przepisów niniejszej dyrektywy innych niż przepisy art. 8 ust. 1 i 4 oraz art. 9, 10 i 11 – systematyczne przekazywanie określonych z góry informacji ☒ o których mowa ☒ w lit. a) i b).

↓ (UE) 2016/881 art. 1 pkt 1
→₁ (UE) 2018/822 art. 1 pkt 1
lit. a)(iii)

→₁ W kontekście art. 8 ust. 4, art. 8 ust. 7, art. 25 ust. 2, art. 30 ust. 3 i 4 oraz załącznika IV wszelkie terminy ujęte w pojedyncze górne cudzysłowy mają takie samo znaczenie jak w odpowiadających im definicjach zawartych w załączniku I. ←
W kontekście art. 10 i załącznika III wszelkie terminy ujęte w pojedyncze górne cudzysłowy mają takie samo znaczenie jak w odpowiadających im definicjach zawartych w załączniku III;

↓ 2011/16/UE (dostosowany)

- 10) „wymiana spontaniczna” oznacza nieregularne przekazywanie informacji innemu państwu członkowskiemu, w dowolnym momencie i bez uprzedniego wniosku;
- 11) „osoba” oznacza:
- a) osobę fizyczną;
 - b) osobę prawną;
 - c) w przypadku gdy przewidują to obowiązujące przepisy, stowarzyszenie osób uznane za mające zdolność do czynności prawnych, lecz nieposiadające statusu osoby prawnej;

- d) każde inne konstrukcje prawne dowolnego rodzaju i postaci, niezależnie od tego, czy posiadają one osobowość prawną, będące w posiadaniu aktywów lub zarządzające aktywami, które, wraz z dochodem z nich pochodzącym, podlegają któremukolwiek z podatków objętych zakresem niniejszej dyrektywy;
- 12) „drogą elektroniczną” oznacza przy użyciu sprzętu elektronicznego do przetwarzania, w tym kompresji cyfrowej, oraz przechowywania danych, z wykorzystaniem transmisji kablowej, radiowej, technologii optycznych lub innych środków elektromagnetycznych;
- 13) „sieć CCN” oznacza wspólną platformę opartą na wspólnej sieci łączności (CCN), stworzoną przez Unię na potrzeby wszystkich transmisji dokonywanych drogą elektroniczną między właściwymi organami w obszarze cel i podatków;
-

↓ (UE) 2015/2376 art. 1 pkt 1
lit. b) (dostosowany)

- 14) „interpretacja indywidualna o wymiarze transgranicznym” oznacza każdą umowę, komunikat lub inny instrument lub inne działanie o podobnych skutkach, w tym wydawane, zmieniane lub odnawiane w kontekście kontroli podatkowej, która spełnia następujące warunki:
- a) jest wydawana, zmieniana lub odnawiana przez rząd lub organ podatkowy państwa członkowskiego lub jednostki terytorialne lub administracyjne państwa członkowskiego, w tym organy samorządowe, lub w imieniu tych podmiotów, bez względu na to, czy zostanie faktycznie wykorzystana;
 - b) jest wydawana, zmieniana lub odnawiana w odniesieniu do konkretnej osoby lub grupy osób, a ta osoba lub grupa osób mają prawo na niej polegać;
 - c) dotyczy interpretacji lub stosowania przepisu prawnego lub administracyjnego dotyczącego stosowania lub egzekwowania przepisów krajowych odnoszących się do podatków danego państwa członkowskiego lub jego jednostek terytorialnych lub administracyjnych, w tym organów samorządowych;
 - d) dotyczy transakcji transgranicznej lub tego, czy działalność prowadzona przez osobę w innej jurysdykcji prowadzi, czy nie prowadzi do ustanowienia stałego zakładu;
 - e) jest sporządzana przed dokonaniem transakcji lub prowadzeniem działalności w innej jurysdykcji, w przypadku gdy te transakcje lub działalność mogą potencjalnie prowadzić do ustanowienia stałego zakładu, lub przed złożeniem deklaracji podatkowej obejmującej okres, w którym dana transakcja lub seria transakcji lub działalność miały miejsce.

Transakcja transgraniczna może obejmować, między innymi, dokonywanie inwestycji, dostawę towarów, świadczenie usług, ☒ lub ☒ udostępnienie finansowania bądź wykorzystanie rzeczowych aktywów trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych, i nie musi bezpośrednio dotyczyć osoby otrzymującej interpretację indywidualną o wymiarze transgranicznym;

- 15) „uprzednie porozumienie cenowe” oznacza każdą umowę, komunikat lub inny instrument lub inne działanie o podobnych skutkach, w tym wydawane, zmieniane lub odnawiane w kontekście kontroli podatkowej, które spełnia następujące warunki:
- a) jest wydawane, zmieniane lub odnawiane przez rząd lub organ podatkowy co najmniej jednego państwa członkowskiego, włączając w to wszelkie jednostki terytorialne lub administracyjne państwa członkowskiego, w tym organy samorządowe, lub w imieniu tych podmiotów, bez względu na to, czy zostanie faktycznie wykorzystane;
 - b) jest wydawane, zmieniane lub odnawiane w odniesieniu do konkretnej osoby lub grupy osób, a ta osoba lub grupa osób mają prawo na nim polegać;
 - c) przed dokonaniem transakcji transgranicznych między przedsiębiorstwami powiązаныmi określa odpowiedni zbiór kryteriów ustalenia cen transferowych na potrzeby tych transakcji lub określa przypisanie zysków do stałego zakładu.

Przedsiębiorstwa są przedsiębiorstwami powiązаныmi, jeżeli jedno przedsiębiorstwo bezpośrednio lub pośrednio uczestniczy w zarządzaniu drugim przedsiębiorstwem, sprawowaniu nad nim kontroli lub bezpośrednio lub pośrednio posiada udział w kapitale drugiego przedsiębiorstwa lub jeżeli te same osoby bezpośrednio lub pośrednio uczestniczą w zarządzaniu tymi przedsiębiorstwami, sprawowaniu nad nimi kontroli lub bezpośrednio lub pośrednio posiadają udział w kapitale tych przedsiębiorstw.

Ceny transferowe są to ceny, po jakich przedsiębiorstwo przekazuje przedsiębiorstwom powiązаныm towary fizyczne oraz wartości niematerialne i prawne lub po jakich świadczy usługi na rzecz tych przedsiębiorstw; termin „ustalenie cen transferowych” należy rozumieć analogicznie;

- 16) do celów pkt 14 „transakcja transgraniczna” oznacza transakcję lub serię transakcji, do których stosuje się jedno lub więcej z poniższych:
- a) nie wszystkie ze stron transakcji lub serii transakcji są rezydentami do celów podatkowych państwa członkowskiego wydającego, zmieniającego lub odnawiającego interpretację indywidualną o wymiarze transgranicznym;
 - b) którakolwiek ze stron transakcji lub serii transakcji jest jednocześnie rezydentem do celów podatkowych więcej niż jednej jurysdykcji;
 - c) jedna ze stron transakcji lub serii transakcji prowadzi działalność gospodarczą w innej jurysdykcji za pośrednictwem stałego zakładu, a transakcja lub seria transakcji stanowi część lub całość działalności gospodarczej stałego zakładu. Transakcja transgraniczna lub seria transakcji transgranicznych obejmuje również uzgodnienia dokonane przez daną osobę w odniesieniu do działalności gospodarczej, którą osoba ta prowadzi w innej jurysdykcji za pośrednictwem stałego zakładu;
 - d) takie transakcje lub serie transakcji mają skutki transgraniczne.

Do celów pkt 15 „transakcja transgraniczna” oznacza transakcję lub serię transakcji, w których uczestniczą przedsiębiorstwa powiązane, z których nie wszystkie są

rezydentami do celów podatkowych na terytorium jednej jurysdykcji, lub transakcję lub serię transakcji mające skutki transgraniczne;

- 17) do celów pkt 15 i 16 „przedsiębiorstwo” oznacza dowolną formę prowadzenia działalności gospodarczej;

↓ (UE) 2018/822 art. 1 pkt 1
lit. b) (dostosowany)

- 18) „uzgodnienie transgraniczne” oznacza uzgodnienie, które dotyczy więcej niż jednego państwa członkowskiego albo państwa członkowskiego i państwa trzeciego, jeżeli spełniony jest co najmniej jeden z poniższych warunków:

- a) nie wszyscy uczestnicy uzgodnienia są rezydentami do celów podatkowych tej samej jurysdykcji;
- b) co najmniej jeden uczestnik uzgodnienia jest jednocześnie rezydentem do celów podatkowych więcej niż jednej jurysdykcji;
- c) co najmniej jeden uczestnik uzgodnienia prowadzi działalność w innej jurysdykcji za pośrednictwem stałego zakładu zlokalizowanego w tej jurysdykcji, a uzgodnienie stanowi część lub całość działalności gospodarczej tego stałego zakładu;
- d) co najmniej jeden uczestnik uzgodnienia prowadzi działalność w innej jurysdykcji nie będąc jej rezydentem do celów podatkowych ani nie posiadając stałego zakładu zlokalizowanego w tej jurysdykcji;
- e) takie uzgodnienie może mieć wpływ na automatyczną wymianę informacji lub na wskazanie własności rzeczywistej.

Do celów pkt 18 – 25 niniejszego artykułu, art. 11 i załącznika IV, uzgodnienie oznacza również szereg uzgodnień. Uzgodnienie może obejmować więcej niż jeden etap lub więcej niż jedną część;

- 19) „podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne” oznacza dowolne uzgodnienie transgraniczne, które charakteryzuje się co najmniej jedną z cech rozpoznawczych określonych w załączniku IV;

- 20) „cecha rozpoznawcza” oznacza typową właściwość lub typowy element uzgodnienia transgranicznego, wymienione w załączniku IV, które wskazują na potencjalne zagrożenie unikaniem opodatkowania;

- 21) „pośrednik” oznacza osobę, która opracowuje, wprowadza do obrotu, organizuje lub udostępnia do wdrożenia podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne lub zarządza wdrażaniem takiego uzgodnienia.

Termin ten obejmuje również osobę, która, uwzględniając odpowiednie fakty i okoliczności i w oparciu o dostępne informacje i właściwą wiedzę fachową i orientację wymagane do świadczenia takich usług, zdaje sobie sprawę lub można racjonalnie oczekiwać, że zdaje sobie sprawę, że podjęła się udzielić, bezpośrednio lub za pośrednictwem innych osób, pomocy, wsparcia lub porad dotyczących

opracowywania, wprowadzania do obrotu, organizowania, udostępniania do wdrożenia lub nadzorowania wdrożenia podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego. Każdej osobie musi przysługiwać prawo do udowodnienia, że nie zdawała sobie sprawy lub że nie można było racjonalnie oczekiwać, by zdawała sobie sprawę, że jest zaangażowana w podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne. w tym celu taka osoba może powołać się na wszystkie stosowne fakty i okoliczności, a także dostępne informacje i swoją odpowiednią wiedzę fachową i orientację.

Aby zostać uznaną za pośrednika, dana osoba musi spełnić co najmniej jeden z następujących warunków dodatkowych:

- a) być rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim;
 - b) posiadać stały zakład w państwie członkowskim, za którego pośrednictwem świadczone są usługi dotyczące uzgodnienia;
 - c) być zarejestrowana w państwie członkowskim lub podlegać przepisom prawa państwa członkowskiego;
 - d) być zarejestrowana w stowarzyszeniu zawodowym związanym z usługami prawnymi, podatkowymi lub doradczymi w państwie członkowskim;
- 22) „właściwy podatnik” oznacza osobę, której udostępniono do wdrożenia podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne lub która jest gotowa wdrożyć podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne lub dokonała pierwszej czynności służącej wdrożeniu takiego uzgodnienia;
- 23) do celów art. 11 „przedsiębiorstwo powiązane” oznacza osobę, która jest powiązana z inną osobą w co najmniej jeden z następujących sposobów:
- a) dana osoba uczestniczy w zarządzaniu inną osobą i jest w stanie wywierać znaczący wpływ na tę inną osobę;
 - b) dana osoba uczestniczy w sprawowaniu kontroli nad inną osobą poprzez udział kapitałowy, który uprawnia do ponad 25 % praw głosu;
 - c) dana osoba posiada udział w kapitale innej osoby poprzez prawo własności – bezpośrednio lub pośrednio – ponad 25 % kapitału;
 - d) dana osoba jest uprawniona do co najmniej 25 % zysków innej osoby.

Jeśli w zarządzaniu, kontroli, kapitale lub zyskach tej samej osoby uczestniczy, zgodnie z lit. a) – d), więcej niż jedna osoba, wszystkie takie osoby są uznawane za przedsiębiorstwa powiązane.

Jeżeli te same osoby uczestniczą w zarządzaniu lub kontroli lub posiadają udział w kapitale lub zyskach, zgodnie z lit. a) – d), więcej niż jednej osoby, wszystkie takie osoby są uznawane za przedsiębiorstwa powiązane.

Do celów niniejszego punktu osoba, która działa wspólnie z inną osobą w odniesieniu do praw głosu lub własności kapitału podmiotu, jest traktowana jako

osoba dysponująca prawami głosu w tym podmiocie lub udziałem w kapitale tego podmiotu, które należą do tej drugiej osoby.

W przypadku udziału pośredniego spełnienie wymogów określonych w lit. c) ustala się, mnożąc wysokości udziału na kolejnych poziomach. Uznaje się, że osoba posiadająca ponad 50 % praw głosu posiada 100 % tych praw.

Osobę fizyczną, jej współmałżonka oraz wstępnych lub zstępnych w linii prostej traktuje się jako pojedynczą osobę;

- 24) „uzgodnienie standaryzowane” oznacza uzgodnienie transgraniczne, które jest opracowane, wprowadzone do obrotu, gotowe do wdrożenia lub udostępnione do wdrożenia bez potrzeby znacznego dostosowania do potrzeb osoby z niego korzystającej;
- 25) „uzgodnienie opracowane na zamówienie” oznacza każde uzgodnienie transgraniczne, które nie jest uzgodnieniem standaryzowanym.

↓ 2011/16/UE (dostosowany)

Artykuł 4

Organizacja

1. Każde z państw członkowskich przekazuje Komisji niezwłocznie informacje o wszelkich zmianach odnośnie swoich organów właściwych do celów niniejszej dyrektywy , jak wcześniej notyfikowano zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2011/16/EU .

Komisja udostępnia te informacje pozostałym państwom członkowskim i publikuje wykaz organów państw członkowskich w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

2. Właściwy organ każdego z państw członkowskich wyznacza jedno centralne biuro łącznikowe. Właściwy organ jest odpowiedzialny za poinformowanie o tym Komisji i pozostałych państw członkowskich.

Centralne biuro łącznikowe może być również wyznaczone jako organ odpowiedzialny za kontakty z Komisją. Właściwy organ jest odpowiedzialny za poinformowanie o tym Komisji.

3. Właściwy organ każdego z państw członkowskich może wyznaczyć łącznikowe organy administracyjne, posiadające kompetencje przyznane zgodnie z jego przepisami krajowymi lub polityką krajową. Centralne biuro łącznikowe jest odpowiedzialne za aktualizowanie wykazu łącznikowych organów administracyjnych i udostępnianie go centralnym biurom łącznikowym w innych zainteresowanych państwach członkowskich oraz Komisji.

4. Właściwy organ każdego z państw członkowskich może wyznaczyć właściwych urzędników. Centralne biuro łącznikowe jest odpowiedzialne za aktualizowanie wykazu właściwych urzędników i udostępnianie go centralnym biurom łącznikowym w innych zainteresowanych państwach członkowskich oraz Komisji.

5. Urzędników uczestniczących we współpracy administracyjnej zgodnie z niniejszą dyrektywą uznaje się w każdym przypadku za właściwych w tym celu, zgodnie z warunkami ustalonymi przez właściwe organy.

6. Jeżeli łącznikowy organ administracyjny lub właściwy urzędnik przesyłają lub otrzymują wniosek o współpracę lub odpowiedź na taki wniosek, informują centralne biuro łącznikowe w swoim państwie członkowskim zgodnie z procedurami określonymi przez to państwo członkowskie.

7. W przypadku gdy łącznikowy organ administracyjny lub właściwy urzędnik otrzymują wniosek o współpracę wymagający działania, które znajduje się poza obszarem kompetencji przyznanych im zgodnie z przepisami krajowymi lub polityką krajową ich państwa członkowskiego, niezwłocznie przekazują taki wniosek do centralnego biura łącznikowego w swoim państwie członkowskim oraz informują o tym organ wnioskujący. W takim przypadku okres ustanowiony w art. 7 rozpoczyna się z dniem następującym po dniu, w którym wniosek o współpracę został przekazany do centralnego biura łącznikowego.

ROZDZIAŁ II

WYMIANA INFORMACJI

SEKCJA I

WYMIANA INFORMACJI NA WNIOSEK

Artykuł 5

Procedura wymiany informacji na wniosek

Na wniosek organu wnioskującego organ współpracujący przekazuje temu pierwszemu wszelkie informacje, o których mowa w art. 1 ust. 1, znajdujące się w jego posiadaniu lub uzyskane przez niego w wyniku postępowania administracyjnego.

Artykuł 6

Postępowania administracyjne

1. Organ współpracujący organizuje przeprowadzenie wszelkich postępowań administracyjnych niezbędnych do uzyskania informacji, o których mowa w art. 5.

2. Wniosek, o którym mowa w art. 5, może zawierać uzasadniony wniosek o przeprowadzenie szczególnego postępowania administracyjnego. Jeżeli organ współpracujący uważa, że postępowanie administracyjne nie jest konieczne, natychmiast informuje organ wnioskujący o przyczynach takiego stanowiska.

3. W celu uzyskania informacji, których dotyczy wnioski, lub przeprowadzenia postępowania administracyjnego, którego dotyczy wnioski, organ współpracujący postępuje według tych samych procedur, które stosowałby, działając z własnej inicjatywy lub na wniosek innego organu w swoim państwie członkowskim.

4. Jeżeli organ wnioskujący wyraźnie się o to zwróci, organ współpracujący udostępni oryginały dokumentów, pod warunkiem że nie jest to sprzeczne z przepisami obowiązującymi w państwie członkowskim organu współpracującego.

Artykuł 7

Terminy

1. Organ współpracujący udziela informacji, o których mowa w art. 5, najszybciej jak to możliwe, lecz nie później niż sześć miesięcy od daty otrzymania wniosku.

Jednak w przypadku gdy organ współpracujący posiada już te informacje, są one przekazywane w ciągu dwóch miesięcy od tej daty.

2. W niektórych szczególnych przypadkach organ współpracujący i organ wnioskujący mogą uzgodnić terminy inne niż te przewidziane w ust. 1.

3. Organ współpracujący natychmiast, a w każdym przypadku nie później niż w terminie siedmiu dni roboczych od otrzymania wniosku, potwierdza organowi wnioskującemu otrzymanie wniosku, o ile to możliwe drogą elektroniczną.

4. Organ współpracujący informuje organ wnioskujący w ciągu jednego miesiąca od otrzymania wniosku o ewentualnych brakach we wniosku i ewentualnie wymaganych dodatkowych informacjach. W takim przypadku okresy przewidziane w ust. 1 rozpoczynają się z dniem następującym po dniu, w którym organ współpracujący otrzymał potrzebne dodatkowe informacje.

5. W przypadku gdy organ współpracujący nie jest w stanie udzielić odpowiedzi na wniosek w stosownym terminie, informuje on organ wnioskujący natychmiast, a w każdym przypadku w ciągu trzech miesięcy od otrzymania wniosku, o powodach uniemożliwiających dotrzymanie terminu oraz o spodziewanym terminie udzielenia odpowiedzi.

6. W przypadku gdy organ współpracujący nie posiada informacji, których dotyczy wnioski, i nie jest w stanie udzielić odpowiedzi na wniosek o informacje lub odmawia udzielenia odpowiedzi z przyczyn przewidzianych w art. 21, natychmiast, a w każdym przypadku w ciągu jednego miesiąca od otrzymania wniosku informuje organ wnioskujący o przyczynach nieudzielenia odpowiedzi.

SEKCJA II

OBOWIĄZKOWA AUTOMATYCZNA WYMIANA INFORMACJI

Artykuł 8

Zakres i warunki obowiązkowej automatycznej wymiany informacji

1. Właściwy organ każdego z państw członkowskich przekazuje w drodze automatycznej wymiany właściwemu organowi któregośkolwiek z pozostałych państw członkowskich informacje obejmujące okresy rozliczeniowe, począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r., którymi dysponuje w odniesieniu do osób zamieszkałych w tym innym państwie członkowskim, dotyczące następujących szczególnych kategorii dochodu i kapitału, zgodnie z ich interpretacją na mocy krajowych przepisów państwa członkowskiego przekazującego informacje:

- a) dochody z zatrudnienia;
- b) wynagrodzenia dyrektorów;
- c) produkty ubezpieczenia na życie nieobjęte innymi unijnymi aktami prawnymi dotyczącymi wymiany informacji i innych podobnych środków;
- d) świadczenia emerytalne i rentowe;
- e) własność nieruchomości i dochody z tego tytułu.

2. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich zmianach w zakresie informacji przekazanych na podstawie artykułu 8 ust. 2 dyrektywy 2011/16/UE w kategoriach wymienionych w ust. 1, w odniesieniu do których dysponują informacjami.

↓ 2014/107/UE art. 1 pkt 2 lit. a)

3. Właściwy organ państwa członkowskiego może poinformować właściwy organ któregośkolwiek z pozostałych państw członkowskich o tym, że nie chce otrzymywać informacji na temat jednej lub większej liczby kategorii dochodu i kapitału, o których mowa w ust. 1. Informuje o tym również Komisję.

Można uznać, że państwo członkowskie nie chce otrzymywać informacji zgodnie z ust. 1, jeżeli nie poinformuje Komisji o jakiegokolwiek kategorii, w odniesieniu do której dysponuje informacjami.

↓ 2014/107/UE art. 1 pkt 2 lit. b)
(dostosowany)

4. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zobowiązania swoich 'raportujących instytucji finansowych' do wykonywania zasad sprawozdawczych i zasad należytej staranności zawartych w załącznikach I i II oraz do zapewnienia skutecznego wdrożenia i przestrzegania tych zasad zgodnie z załącznikiem I sekcja IX.

Na mocy mających zastosowanie zasad sprawozdawczych i zasad należytej staranności zawartych w załącznikach I i II właściwy organ każdego państwa członkowskiego w drodze automatycznej wymiany i w terminie określonym w ust. 5 lit. b) przekazuje właściwemu organowi każdego innego państwa członkowskiego następujące informacje odnoszące się do okresów rozliczeniowych począwszy od dnia 1 stycznia 2016 r. i dotyczące ‘rachunku raportowanego’:

- a) imię i nazwisko/nazwę, adres, numer(-y) identyfikacyjne podatnika (‘NIP’) oraz datę i miejsce urodzenia (w przypadku osób fizycznych) każdej ‘osoby raportowanej’, która jest ‘posiadaczem rachunku’, a w przypadku jakiegokolwiek ‘podmiotu’, który jest ‘posiadaczem rachunku’ i który — po zastosowaniu zasad należytej staranności zgodnych z załącznikami — zostanie zidentyfikowany jako kontrolowany przez co najmniej jedną ‘osobę kontrolującą’ będącą ‘osobą raportowaną’ — nazwę, adres i numer(-y) ‘NIP’ tego ‘podmiotu’ oraz imię i nazwisko, adres, numer(-y) ‘NIP’ oraz datę i miejsce urodzenia każdej ‘osoby raportowanej’;
- b) numer rachunku (lub jego funkcjonalny odpowiednik w przypadku braku takiego numeru);
- c) nazwę i numer identyfikacyjny (o ile taki jest) ‘raportującej instytucji finansowej’;
- d) saldo rachunku lub wartość (w tym, w przypadku ‘pieniężnej umowy ubezpieczenia’ lub ‘umowy renty’ — ‘wartość pieniężną’ lub wartość wykupu) ustaloną na koniec odnośnego roku kalendarzowego lub innego stosownego okresu sprawozdawczego lub — jeżeli rachunek został zamknięty w ciągu danego roku lub okresu -informację o jego zamknięciu;
- e) w przypadku jakiegokolwiek ‘rachunku powierniczego’:
 - (i) łączną kwotę brutto odsetek, łączną kwotę brutto dywidend oraz łączną kwotę brutto innych dochodów osiągniętych w związku z aktywami posiadanymi na rachunku, w każdym przypadku wpłaconych lub uznanych na poczet rachunku (lub w związku z tym rachunkiem) w roku kalendarzowym lub innym stosownym okresie sprawozdawczym; oraz
 - (ii) łączną kwotę brutto przychodów ze sprzedaży lub umorzenia ‘aktywów finansowych’ wpłaconych lub uznanych na poczet rachunku w roku kalendarzowym lub innym stosownym okresie sprawozdawczym, w odniesieniu do których to aktywów ‘raportująca instytucja finansowa’ działała jako powiernik, broker, pełnomocnik lub innego rodzaju przedstawiciel działający na rzecz ‘posiadacza rachunku’;
- f) w przypadku jakiegokolwiek ‘rachunku depozytowego’ — łączną kwotę brutto odsetek wpłaconych lub uznanych na poczet rachunku w roku kalendarzowym lub innym stosownym okresie sprawozdawczym;
- g) w przypadku jakiegokolwiek rachunku, który nie został opisany w lit. e) lub f) - łączną kwotę brutto wpłaconą lub uznaną na rzecz ‘posiadacza rachunku’ w przypadku rachunku w roku kalendarzowym lub innym stosownym okresie sprawozdawczym, w odniesieniu do którego to rachunku ‘raportująca instytucja finansowa’ działa jako zobowiązany lub dłużnik, w tym łączną kwotę

jakichkolwiek kwot umorzeń dokonanych na rzecz ‘posiadacza rachunku’ w roku kalendarzowym lub innym stosownym okresie sprawozdawczym.

Do celów wymiany informacji na mocy niniejszego ustępu, o ile nie ustalono inaczej w niniejszym ustępie ani w załącznikach I oraz II , kwotę i charakterystykę płatności dokonanych w odniesieniu do ‘rachunku raportowanego’ określa się zgodnie z prawodawstwem krajowym państwa członkowskiego, które przekazuje informacje.

Akapity pierwszy i drugi niniejszego ustępu są nadrzędne względem ust. 1 lit. c) lub jakiegokolwiek innego unijnego instrumentu prawnego, w zakresie, w jakim odnośna wymiana informacji wchodziłaby w zakres stosowania ust. 1 lit. c) lub jakiegokolwiek innego unijnego instrumentu prawnego.

↓ 2014/107/UE art. 1 pkt 2 lit. d)

5. Przekazywanie informacji odbywa się następująco:

- a) w przypadku kategorii określonych w ust. 1 informacje przekazywane są co najmniej raz w roku, w terminie sześciu miesięcy od zakończenia w danym państwie członkowskim roku podatkowego, w którym informacje stały się dostępne;
- b) w przypadku informacji określonych w ust. 4 informacje przekazywane są raz w roku, w terminie dziewięciu miesięcy od zakończenia roku kalendarzowego lub innego stosownego okresu sprawozdawczego, do którego dane informacje się odnoszą.

↓ 2011/16/UE (dostosowany)

6. Komisja określa, w drodze aktów wykonawczych , praktyczne ustalenia dotyczące automatycznej wymiany informacji. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 32 ust. 2.

↓ 2014/107/UE art. 1 pkt 2 lit. e)
(dostosowany)

7. Do celów załącznika I sekcja VIII część B pkt 1 lit. c) oraz załącznika I sekcja VIII część C pkt 17 lit. g) każde państwo członkowskie informuje Komisję o wszelkich zmianach w odniesieniu do wykazu podmiotów i rachunków, które mają być traktowane, odpowiednio, jako ‘nieraportujące instytucje finansowe’ i ‘rachunki wyłączone’, przekazanych Komisji na podstawie art. 8 ust. 7a dyrektywy 2011/16/UE . Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* skompilowany wykaz otrzymanych informacji i aktualizuje go stosownie do potrzeb.

Państwa członkowskie zapewniają, aby te rodzaje ‘nieraportujących instytucji finansowych’ i ‘rachunków wyłączonych’ spełniały wszystkie wymogi wymienione w załączniku I sekcja VIII część B pkt 1 lit. c) oraz w załączniku I sekcja VIII część C pkt 17 lit. g), w szczególności wymóg, aby status ‘instytucji finansowej’ jako ‘nieraportującej instytucji finansowej’ lub status rachunku jako ‘rachunku wyłączonego’ nie zagroziły realizacji celów niniejszej dyrektywy.

↓ 2011/16/UE

8. W przypadku gdy państwa członkowskie w umowach dwustronnych lub wielostronnych, które zawierają z innymi państwami członkowskimi, uzgadniają automatyczną wymianę informacji na temat dodatkowych kategorii dochodu i kapitału, informują o tych umowach Komisję, która udostępnia te umowy wszystkim pozostałym państwom członkowskim.

↓ (UE) 2015/2376 art. 1 pkt 3
(dostosowany)

Artykuł 9

Zakres i warunki obowiązkowej automatycznej wymiany informacji dotyczących interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym oraz uprzednich porozumień cenowych

1. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym wydano, zmieniono lub odnowiono interpretację indywidualną o wymiarze transgranicznym lub uprzednie porozumienie cenowe po dniu 31 grudnia 2016 r., przekazuje w drodze automatycznej wymiany informacji na ten temat właściwym organom wszystkich pozostałych państw członkowskich oraz Komisji, przestrzegając ograniczeń wymienionych w ust. 7 niniejszego artykułu, zgodnie z mającymi zastosowanie ustaleniami praktycznymi przyjętymi na mocy art. 25.

2. Z zakresu automatycznej wymiany informacji na mocy niniejszego artykułu wyłącza się dwustronne lub wielostronne uprzednie porozumienia cenowe z państwami trzecimi, jeżeli międzynarodowa umowa podatkowa, na mocy której wynegocjowano dane uprzednie porozumienie cenowe, nie zezwala na jego ujawnienie stronom trzecim. Takie dwustronne lub wielostronne uprzednie porozumienia cenowe są przedmiotem wymiany na mocy art. 13, jeżeli międzynarodowa umowa podatkowa, na mocy której wynegocjowano dane uprzednie porozumienie cenowe, zezwala na jego ujawnienie, a właściwy organ państwa trzeciego wyrazi zgodę na ujawnienie tej informacji.

Jednakże w przypadkach gdy dwustronne lub wielostronne uprzednie porozumienia cenowe są wyłączone z zakresu automatycznej wymiany informacji na mocy zdania pierwszego akapitu pierwszego niniejszego ustępu, dokonuje się w to miejsce – na mocy ust. 1 – wymiany informacji określonych w ust. 5, o których mowa we wniosku będącym podstawą wydania takich dwustronnych lub wielostronnych uprzednich porozumień cenowych.

3. Przepisy ust. 1 nie mają zastosowania w przypadku, gdy interpretacja indywidualna o wymiarze transgranicznym dotyczy wyłącznie spraw podatkowych osoby fizycznej lub osób fizycznych.

4. Wymiana informacji odbywa w terminie trzech miesięcy od zakończenia półrocza kalendarzowego, w którym interpretacje indywidualne o wymiarze transgranicznym lub uprzednie porozumienia cenowe zostały wydane, zmienione lub odnowione.

5. Informacje, które państwo członkowskie jest zobowiązane przekazywać na mocy ust. 1, obejmują następujące elementy:

- a) dane identyfikacyjne osoby, innej niż osoba fizyczna, a w stosownych przypadkach również grupy osób, do której należy;
- b) streszczenie interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego, w tym opis stosownej działalności gospodarczej lub transakcji lub serii transakcji sformułowany w sposób abstrakcyjny i nieprowadzący do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego, lub do ujawnienia informacji, które byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym;
- c) daty wydania, zmiany lub odnowienia interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego;
- d) datę rozpoczęcia okresu ważności interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego, o ile jest ona określona;
- e) datę zakończenia okresu ważności interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego, o ile jest ona określona;
- f) rodzaj interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego;
- g) kwotę transakcji lub serii transakcji będących przedmiotem interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego, o ile kwota ta jest w nich podana;
- h) w przypadku uprzedniego porozumienia cenowego – opis zbioru kryteriów stosowanych do ustalenia cen transferowych lub samą cenę transferową;
- i) w przypadku uprzedniego porozumienia cenowego – określenie metody zastosowanej do ustalenia cen transferowych lub samą cenę transferową;
- j) określenie ewentualnych innych państw członkowskich, których mogą dotyczyć interpretacja indywidualna o wymiarze transgranicznym lub uprzednie porozumienie cenowe;
- k) określenie wszelkich osób, innych niż osoby fizyczne, w ewentualnych innych państwach członkowskich, na które to osoby interpretacja indywidualna o wymiarze transgranicznym lub uprzednie porozumienie cenowe mogą mieć wpływ (ze wskazaniem państwa członkowskiego, z którym powiązana jest każda taka osoba);
- l) wskazanie, czy podstawą przekazywanych informacji jest sama interpretacja indywidualna o wymiarze transgranicznym lub samo uprzednie porozumienie cenowe, czy też wniosek, o którym mowa w ust. 2 akapit drugi.

6. W celu ułatwienia wymiany informacji, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu, Komisja przyjmuje ustalenia praktyczne niezbędne do wprowadzenia w życie przepisów niniejszego artykułu, w tym środki służące standaryzacji przekazywania informacji określonych w ust. 5 niniejszego artykułu, w ramach procedury ustanowienia standardowego formularza przewidzianego w art. 24 ust. 5.

7. Informacje określone w ust. 5 lit. a), b), h) i k) nie są przekazywane Komisji Europejskiej.

8. Państwa członkowskie mogą, zgodnie z art. 5 i z uwzględnieniem art. 25 ust. 4, zwrócić się o dodatkowe informacje, w tym o pełny tekst interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego.

↓ (UE) 2016/881 art. 1 pkt 2
(dostosowany)

Artykuł 10

Zakres i warunki obowiązkowej automatycznej wymiany informacji dotyczących sprawozdania według krajów

1. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zobowiązania „jednostki dominującej najwyższego szczebla” „grupy przedsiębiorstw wielonarodowych”, która jest rezydentem do celów podatkowych na jego terytorium, lub każdego innego „podmiotu raportującego” w rozumieniu załącznika III sekcja II, do przedstawiania sprawozdania według krajów w odniesieniu do jej „sprawozdawczego roku podatkowego” w terminie 12 miesięcy od ostatniego dnia „sprawozdawczego roku podatkowego” danej „grupy przedsiębiorstw wielonarodowych”, zgodnie z załącznikiem III sekcja II.

2. Właściwy organ państwa członkowskiego, które otrzymało sprawozdanie według krajów zgodnie z ust. 1, ma obowiązek przekazać to sprawozdanie – w drodze wymiany automatycznej i w terminie określonym w ust. 4 – każdemu państwu członkowskiemu, w którym – jak wynika z informacji zawartych w sprawozdaniu według krajów – rezydentem do celów podatkowych jest co najmniej jeden „podmiot wchodzący w skład” „grupy przedsiębiorstw wielonarodowych”, do której należy „podmiot raportujący”, lub w którym podlega opodatkowaniu działalność gospodarcza prowadzona przez jego stały zakład.

3. Sprawozdanie według krajów zawiera następujące informacje w odniesieniu do „grupy przedsiębiorstw wielonarodowych”:

- a) zagregowane dane dotyczące wysokości osiągniętych przychodów, zysku (straty) przed opodatkowaniem, zapłaconego podatku dochodowego, należnego podatku dochodowego, kapitału podstawowego, niepodzielonego zysku z lat ubiegłych, liczby pracowników i aktywów rzeczowych innych niż środki pieniężne lub ich ekwiwalenty, w odniesieniu do każdej jurysdykcji, w której „grupa przedsiębiorstw wielonarodowych” prowadzi działalność;
- b) dane identyfikujące każdy „podmiot wchodzący w skład” „grupy przedsiębiorstw wielonarodowych”, obejmujące nazwę jurysdykcji, w której podmiot ten ma rezydencję podatkową, oraz nazwę jurysdykcji, zgodnie z której prawem został utworzony, jeśli jest ona inna niż jego jurysdykcja podatkowa, a także charakter głównego przedmiotu działalności prowadzonej przez ten „podmiot wchodzący w skład grupy”.

4. Informacje są przekazywane w terminie 15 miesięcy od ostatniego dnia „roku podatkowego” „grupy przedsiębiorstw wielonarodowych”, której dotyczy dane sprawozdanie według krajów.

↓ (UE) 2018/822 art. 1 pkt 2
(dostosowany)
→₁ Sprostowanie, Dz. U. L 31,
z 1.2.2019, s. 108

Artykuł 11

Zakres i warunki obowiązkowej automatycznej wymiany informacji na temat podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych

1. Każde państwo członkowskie przyjmuje niezbędne środki w celu nałożenia na pośredników obowiązku przekazywania właściwym organom informacji, które są im znane lub które są w ich posiadaniu lub pod ich kontrolą, dotyczących podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych, w ciągu 30 dni, licząc od:

- a) następnego dnia po udostępnieniu do wdrożenia danego podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego;
- b) następnego dnia po przygotowaniu do wdrożenia danego podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego;
- c) ☒ od dnia ☒ dokonania pierwszej czynności służącej wdrożeniu podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego,

w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.

Niezależnie od akapitu pierwszego, pośrednicy, o których mowa w art. 3 pkt 21 akapit drugi, są także zobowiązani do przekazywania informacji w ciągu 30 dni, licząc od następnego dnia po udzieleniu, bezpośrednio lub za pośrednictwem innych osób, pomocy, wsparcia lub porady.

2. W przypadku uzgodnień standaryzowanych państwa członkowskie przyjmują niezbędne środki w celu nałożenia na pośredników obowiązku składania co 3 miesiące okresowej aktualizacji zgłoszenia zawierającej nowe informacje podlegające zgłoszeniu, o których mowa w ust. 14 lit. a), d), g) i h), które stały się dostępne od czasu poprzedniego zgłoszenia.

3. Jeśli pośrednik jest zobowiązany do przekazywania informacji dotyczących podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych właściwym organom w więcej niż jednym państwie członkowskim, takie informacje są przekazywane jedynie w państwie członkowskim, które widnieje wyżej na następującej liście:

- a) w państwie członkowskim, w którym pośrednik jest rezydentem do celów podatkowych;
- b) w państwie członkowskim, w którym pośrednik ma stały zakład, za pośrednictwem którego świadczy usługi w odniesieniu do uzgodnienia;
- c) w państwie członkowskim, w którym pośrednik jest zarejestrowany lub którego przepisom prawa podlega;

d) w państwie członkowskim, w którym pośrednik jest zarejestrowany w stowarzyszeniu zawodowym związanym z usługami prawnymi, doradztwa podatkowego lub doradczymi.

4. W przypadku gdy zgodnie z ust. 3 pośrednik jest zobowiązany do dokonania zgłoszeń organom kilku państw, jest on zwolniony z przekazywania informacji, jeśli dysponuje dowodem, zgodnie z prawem krajowym, że te same informacje zostały już przekazane w innym państwie członkowskim.

5. Każde państwo członkowskie może przyjąć niezbędne środki w celu umożliwienia pośrednikom zwolnienia się z obowiązku przekazywania informacji dotyczących podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych, jeżeli takie zgłoszenie wiązałby się z naruszeniem tajemnicy zawodowej na mocy prawa krajowego tego państwa członkowskiego. W takich okolicznościach każde państwo członkowskie przyjmuje niezbędne środki w celu zobowiązania pośredników do bezzwłocznego powiadomienia każdego innego pośrednika lub, w przypadku braku takiego pośrednika, właściwego podatnika o ciężących na nich obowiązkach zgłoszenia na mocy ust. 6.

Pośrednicy mogą być uprawnieni do zwolnienia z obowiązku określonego w akapicie pierwszym jedynie w zakresie, w jakim działają w granicach odpowiednich przepisów krajowych dotyczących ich zawodów.

6. Każde państwo członkowskie przyjmuje niezbędne środki w celu wprowadzenia wymogu, by w przypadku braku pośrednika lub gdy pośrednik powiadamia właściwego podatnika lub innego pośrednika o zastosowaniu zwolnienia na mocy ust. 5, obowiązek przekazywania informacji dotyczących podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego spoczywał na tym innym powiadomionym pośredniku lub, w przypadku braku takiego pośrednika, na właściwym podatniku.

7. Właściwy podatnik, na którym spoczywa obowiązek zgłoszenia, przekazuje informacje w terminie 30 dni, licząc od następnego dnia po udostępnieniu danego podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego temu właściwemu podatnikowi do wdrożenia lub przygotowaniu takiego uzgodnienia do wdrożenia przez tego właściwego podatnika, lub po dokonaniu pierwszej czynności służącej wdrożeniu takiego uzgodnienia w odniesieniu do tego właściwego podatnika, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.

Jeżeli właściwy podatnik jest zobowiązany do przekazywania informacji dotyczących podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego właściwym organom w więcej niż jednym państwie członkowskim, takie informacje są przekazywane jedynie w państwie członkowskim, które widnieje wyżej na następującej liście:

- a) w państwie członkowskim, w którym właściwy podatnik jest rezydentem do celów podatkowych;
- b) w państwie członkowskim, w którym właściwy podatnik posiada stały zakład, który korzysta z uzgodnienia;
- c) w państwie członkowskim, w którym właściwy podatnik uzyskuje dochód lub generuje zyski, mimo że dany właściwy podatnik nie jest rezydentem do celów podatkowych ani nie posiada stałego zakładu w żadnym państwie członkowskim;

d) w państwie członkowskim, w którym właściwy podatnik prowadzi działalność, mimo że dany właściwy podatnik nie jest rezydentem do celów podatkowych ani nie posiada stałego zakładu w żadnym państwie członkowskim.

8. W przypadku gdy zgodnie z ust. 7 właściwy podatnik jest zobowiązany do dokonania zgłoszeń organom kilku państw, jest on zwolniony z przekazywania informacji, jeśli dysponuje dowodem, zgodnie z prawem krajowym, że te same informacje zostały już przekazane w innym państwie członkowskim.

9. Każde państwo członkowskie przyjmuje niezbędne środki w celu wprowadzenia wymogu, by w przypadku gdy istnieje więcej niż jeden pośrednik, obowiązek przekazania informacji dotyczących podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego spoczywał na wszystkich pośrednikach zaangażowanych w to samo podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne.

Dany pośrednik jest zwolniony z przekazywania informacji tylko w zakresie, w jakim dysponuje dowodem, zgodnie z prawem krajowym, że te same informacje, o których mowa w ust. 14, zostały już przekazane przez innego pośrednika.

10. Każde państwo członkowskie przyjmuje niezbędne środki w celu wprowadzenia wymogu, by w przypadku gdy obowiązek zgłoszenia spoczywa na właściwym podatniku i gdy istnieje więcej niż jeden właściwy podatnik, właściwym podatnikiem, który przekazuje informacje zgodnie z ust. 6, był podatnik, który widnieje wyżej na następującej liście:

- a) właściwy podatnik, który uzgodnił podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne z pośrednikiem;
- b) właściwy podatnik, który zarządza wdrożeniem uzgodnienia.

Każdy właściwy pośrednik jest zwolniony z przekazywania informacji tylko w zakresie, w jakim dysponuje dowodem, zgodnie z prawem krajowym, że te same informacje, o których mowa w ust. 14, zostały już przekazane przez innego właściwego podatnika.

11. Każde państwo członkowskie może przyjąć niezbędne środki w celu wprowadzenia wymogu, by każdy właściwy podatnik przekazywał informacje o stosowaniu przez siebie uzgodnienia administracji podatkowej w każdym roku, w którym zastosował uzgodnienie.

→₁ „12. Każde państwo członkowskie przyjmuje niezbędne środki w celu zobowiązania pośredników i właściwych podatników do przekazywania informacji na temat podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego, w odniesieniu do którego dokonano pierwszej czynności służącej jego wdrożeniu w okresie między dniem 25 czerwca 2018 r. a dniem 30 czerwca 2020 r. Pośrednicy i właściwi podatnicy, w stosownym przypadkach, przekazują informacje o tych podlegających zgłoszeniu uzgodnieniach transgranicznych do dnia 31 sierpnia 2020 r.” ←

13. Właściwy organ państwa członkowskiego, któremu przekazano informacje zgodnie z ust. 1 – 12 niniejszego artykułu, w drodze automatycznej wymiany przekazuje informacje określone w ust. 14 niniejszego artykułu właściwym organom wszystkich pozostałych państw członkowskich zgodnie z ustaleniami praktycznymi przyjętymi na mocy art. 25.

14. Informacje, które właściwy organ państwa członkowskiego jest zobowiązany przekazywać na mocy ust. 13, zawierają w zależności od przypadku:

- a) dane identyfikacyjne pośredników i właściwych podatników, w tym ich nazwę lub imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia (w przypadku osób fizycznych), rezydencję podatkową, numer „NIP” oraz, w stosownych przypadkach, osób będących przedsiębiorstwami powiązаныmi z właściwym podatnikiem;
- b) informacje o cechach rozpoznawczych określonych w załączniku IV, które sprawiają, że dane uzgodnienie transgraniczne podlega zgłoszeniu;
- c) streszczenie treści podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego, w tym wskazanie nazwy, pod jaką to uzgodnienie funkcjonuje, jeżeli taka istnieje, oraz opis stosownej działalności gospodarczej lub uzgodnień sformułowany w sposób abstrakcyjny i nieprowadzący do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego, lub do ujawnienia informacji, które byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym;
- d) dzień, w którym została lub zostanie dokonana pierwsza czynność służąca wdrożeniu podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego;
- e) informacje o przepisach krajowych, które stanowią podstawę podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego;
- f) wartość podlegającego zgłoszeniu uzgodnienia transgranicznego;
- g) określenie państwa członkowskiego właściwego podatnika lub właściwych podatników lub wszelkich pozostałych państw członkowskich, których może dotyczyć podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne;
- h) określenie każdej innej osoby w państwie członkowskim, na którą to osobę podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne może mieć wpływ, wraz ze wskazaniem państwa członkowskiego, z którym powiązana jest taka osoba.

15. Brak reakcji ze strony administracji podatkowej na dane podlegające zgłoszeniu uzgodnienie transgraniczne nie oznacza zaaprobowania ważności lub sposobu opodatkowania tego uzgodnienia.

16. W celu ułatwienia wymiany informacji, o których mowa w ust. 13 niniejszego artykułu, Komisja przyjmuje ustalenia praktyczne niezbędne do wykonania przepisów niniejszego artykułu, w tym środki służące standaryzacji przekazywania informacji określonych w ust. 14 niniejszego artykułu, w ramach procedury ustanowienia standardowego formularza przewidzianego w art. 24 ust. 5.

17. Komisja nie ma dostępu do informacji, o których mowa w ust. 14 lit. a), c) i h).

18. Automatyczna wymiana informacji odbywa się w ciągu jednego miesiąca od końca kwartału, w którym te informacje przekazano. Pierwsze informacje zostaną przekazane do dnia 31 października 2020 r.

Artykuł 12

Statystyki dotyczące automatycznej wymiany informacji

Stosownie do sytuacji Komisja przedkłada Radzie wniosek dotyczący kategorii i warunków określonych w art. 8 ust. 1, łącznie z warunkiem, zgodnie z którym informacje na temat rezydentów innych państw członkowskich muszą być dostępne, lub dotyczący pozycji, o których mowa w art. 8 ust. 4, bądź obu tych elementów.

Podczas analizy wniosku przedstawionego przez Komisję Rada dokonuje oceny dalszego zwiększenia skuteczności i usprawnienia funkcjonowania automatycznej wymiany informacji oraz poprawy jakości tej wymiany w celu zapewnienia, by:

- a) właściwy organ każdego z państw członkowskich przekazywał w drodze automatycznej wymiany właściwemu organowi każdego z pozostałych państw członkowskich informacje na temat okresów rozliczeniowych, począwszy od dnia 1 stycznia 2019 r., dotyczące rezydentów tego drugiego państwa członkowskiego oraz odnoszące się do wszystkich kategorii dochodu i kapitału wymienionych w art. 8 ust. 1, zgodnie z ich interpretacją na mocy ustawodawstwa krajowego państwa członkowskiego przekazującego informacje;
- b) wykazy kategorii i pozycji określone w art. 8 ust. 1 i 4 zostały rozszerzone na inne kategorie i pozycje, w tym opłaty licencyjne.

SEKCJA III

SPONTANICZNA WYMIANA INFORMACJI

Artykuł 13

Zakres i warunki spontanicznej wymiany informacji

1. Właściwy organ każdego z państw członkowskich przekazuje właściwemu organowi któregośkolwiek z pozostałych zainteresowanych państw członkowskich informacje, o których mowa w art. 1 ust. 1, w każdym z następujących przypadków:

- a) właściwy organ jednego państwa członkowskiego ma podstawy, aby przypuszczać, że może dojść do strat podatkowych w innym państwie członkowskim;
- b) osoba podlegająca obowiązkowi podatkowemu uzyskuje obniżkę podatku lub zwolnienie z podatku w jednym państwie członkowskim, co byłoby podstawą do

podwyższenia podatku lub powstania obowiązku podatkowego w innym państwie członkowskim;

- c) kontakty gospodarcze między osobą podlegającą obowiązkowi podatkowemu w jednym państwie członkowskim a osobą podlegającą obowiązkowi podatkowemu w innym państwie członkowskim są prowadzone w co najmniej jednym kraju w taki sposób, że może to doprowadzić do oszczędności podatkowych w jednym z tych państw członkowskich lub w drugim lub w obydwu z nich;
- d) właściwy organ państwa członkowskiego ma podstawy, aby przypuszczać, że oszczędność podatkowa może wynikać z fikcyjnych transferów zysków wewnątrz grupy przedsiębiorstw;
- e) informacje przekazane jednemu państwu członkowskiemu przez właściwy organ innego państwa członkowskiego umożliwiły uzyskanie informacji, które mogą być istotne do określenia obowiązku podatkowego w tym drugim państwie członkowskim.

2. Właściwe organy każdego z państw członkowskich mogą przekazywać, w ramach spontanicznej wymiany, właściwym organom pozostałych państw członkowskich wszelkie znane im informacje, które mogą być przydatne właściwym organom pozostałych państw członkowskich.

Artykuł 14

Terminy

1. Właściwy organ, któremu udostępniono informacje, o których mowa w art. 13 ust. 1, przekazuje te informacje właściwemu organowi któregośkolwiek z pozostałych zainteresowanych państw członkowskich najszybciej jak to możliwe i nie później niż w terminie jednego miesiąca od momentu uzyskania dostępu do tych informacji.

2. Właściwy organ, któremu przekazano informacje zgodnie z art. 13, natychmiast, a w każdym przypadku nie później niż w terminie siedmiu dni roboczych, potwierdza właściwemu organowi, który przekazał informacje, ich otrzymanie, o ile to możliwe drogą elektroniczną.

ROZDZIAŁ III

INNE FORMY WSPÓŁPRACY ADMINISTRACYJNEJ

SEKCJA I

OBECNOŚĆ W URZĘDACH ADMINISTRACYJNYCH ORAZ UDZIAŁ W POSTĘPOWANIU ADMINISTRACYJNYM

Artykuł 15

Zakres i warunki

1. W drodze porozumienia między organem wnioskującym i organem współpracującym oraz na warunkach ustalonych przez organ współpracujący urzędnicy upoważnieni przez organ wnioskujący mogą, w celu wymiany informacji, o której mowa w art. 1 ust. 1:

- a) przebywać w urzędach, w których wykonują swoje obowiązki organy administracyjne współpracującego państwa członkowskiego;
- b) być obecni podczas postępowania administracyjnego prowadzonego na terytorium współpracującego państwa członkowskiego.

W przypadku gdy informacje, których dotyczy wnioski, zawarte są w dokumentach, do których mają dostęp urzędnicy organu współpracującego, urzędnicy organu wnioskującego otrzymują kopie tych dokumentów.

2. Porozumienie, o którym mowa w ust. 1, może przewidywać, że w przypadku gdy urzędnicy organu wnioskującego są obecni podczas postępowania administracyjnego, mogą oni przesłuchiwać osoby fizyczne i analizować dokumentację w zakresie, w jakim jest to dozwolone na mocy przepisów współpracującego państwa członkowskiego.

Każda odmowa ze strony osoby, w stosunku do której prowadzone jest dochodzenie, zastosowania się do środków kontrolnych urzędników organu wnioskującego traktowana jest przez organ współpracujący jak odmowa w stosunku do jego własnych urzędników.

3. Urzędnicy upoważnieni przez wnioskujące państwo członkowskie, którzy przebywają w innym państwie członkowskim zgodnie z ust. 1, muszą zawsze być w stanie przedstawić pisemne upoważnienie potwierdzające ich tożsamość oraz pełnioną funkcję urzędową.

SEKCJA II

KONTROLE JEDNOCZESNE

Artykuł 16

Kontrole jednoczesne

1. W przypadku gdy co najmniej dwa państwa członkowskie uzgadniają przeprowadzenie na swoich terytoriach jednoczesnych kontroli jednej lub większej liczby osób będących przedmiotem wspólnego lub uzupełniającego zainteresowania, w celu wymiany uzyskanych w ten sposób informacji, stosuje się ust. 2, 3 i 4.

2. Właściwy organ w każdym z państw członkowskich w sposób niezależny określa osoby, w odniesieniu do których zamierza zaproponować kontrolę jednoczesną. Powiadamia on właściwe organy w pozostałych zainteresowanych państwach członkowskich o wszelkich przypadkach, w których proponuje kontrolę jednoczesną, podając uzasadnienie dokonanego wyboru.

Określa on okres czasu, w którym kontrole takie mają zostać przeprowadzone.

3. Właściwy organ każdego z zainteresowanych państw członkowskich decyduje, czy chce wziąć udział w kontrolach jednoczesnych. Potwierdza on swoją zgodę lub przekazuje uzasadnioną odmowę organowi, który zaproponował kontrolę jednoczesną.

4. Właściwy organ każdego z zainteresowanych państw członkowskich wyznacza przedstawiciela odpowiedzialnego za nadzór nad działaniami kontrolnymi i ich koordynację.

SEKCJA III

DOREŹCZENIA

Artykuł 17

Wniosek o doręczenie

1. Na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego właściwy organ innego państwa członkowskiego doręcza adresatowi, zgodnie z przepisami dotyczącymi doręczania podobnych środków we współpracującym państwie członkowskim, wszelkie środki i decyzje wydane przez organy administracyjne wnioskującego państwa członkowskiego i związane ze stosowaniem na jego terytorium przepisów dotyczących podatków objętych niniejszą dyrektywą.

2. Wniosek o doręczenie zawiera informacje o przedmiocie środka lub decyzji, których ma dotyczyć doręczenie, oraz nazwisko i adres adresata wraz ze wszelkimi innymi informacjami, które mogą ułatwić identyfikację adresata.

3. Organ współpracujący natychmiast informuje organ wnioskujący o działaniach podjętych na podstawie wniosku o doręczenie, w szczególności o dacie doręczenia adresatowi środka lub decyzji.

4. Organ wnioskujący występuje z wnioskiem o doręczenie zgodnie z niniejszym artykułem tylko wtedy, gdy nie jest w stanie dokonać doręczenia zgodnie z przepisami dotyczącymi doręczania danych środków we wnioskującym państwie członkowskim, lub w przypadku gdy takie doręczenie powodowałoby nieproporcjonalne trudności. Właściwy organ państwa członkowskiego może – listem poleconym lub drogą elektroniczną – doręczyć każdy dokument bezpośrednio osobie przebywającej na terytorium innego państwa członkowskiego.

SEKCJA IV

INFORMACJE ZWROTNE

Artykuł 18

Warunki

1. W przypadku gdy właściwy organ przekazuje informacje zgodnie z art. 5 lub 13, może on zwrócić się do właściwego organu, który otrzymał informacje, o przysłanie informacji zwrotnych na temat otrzymanego materiału. Jeżeli właściwy organ, który przekazał informacje, zwraca się o przesłanie informacji zwrotnych, właściwy organ, który otrzymał informacje, bez uszczerbku dla przepisów dotyczących tajemnicy skarbowej i ochrony danych mających zastosowanie w jego państwie członkowskim, przesyła mu takie informacje zwrotne najszybciej jak to możliwe i nie później niż w ciągu trzech miesięcy od chwili, w której znany jest sposób wykorzystania informacji, których dotyczy wnioski. Komisja w drodze aktów wykonawczych określa praktyczne ustalenia. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 32 ust. 2.

2. Właściwe organy państw członkowskich raz w roku przekazują pozostałym zainteresowanym państwom członkowskim informacje zwrotne dotyczące automatycznej wymiany informacji, zgodnie z dwustronnymi ustaleniami praktycznymi.

SEKCJA V

WYMIANA NAJLEPSZYCH PRAKTYK I DOŚWIADCZEŃ

Artykuł 19

Zakres i warunki

1. Państwa członkowskie wspólnie z Komisją analizują i oceniają współpracę administracyjną przewidzianą w niniejszej dyrektywie i wymieniają swoje doświadczenia w celu poprawy tej współpracy oraz, tam gdzie to stosowne, opracowania przepisów w stosownych obszarach.

2. Państwa członkowskie wspólnie z Komisją mogą opracować wytyczne dotyczące każdego aspektu, który uznają za niezbędny do celów wymiany najlepszych praktyk i doświadczeń.

ROZDZIAŁ IV

WARUNKI WSPÓŁPRACY ADMINISTRACYJNEJ

Artykuł 20

Ujawnianie informacji i dokumentów

1. Informacje przekazane między państwami członkowskimi w jakiegokolwiek formie zgodnie z niniejszą dyrektywą są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i korzystają z takiej ochrony, jaką objęte są podobne informacje na mocy krajowego prawa państwa członkowskiego, które informacje te otrzymuje. Takie informacje mogą być wykorzystywane do celów stosowania i egzekwowania krajowych przepisów państw członkowskich dotyczących podatków, o których mowa w art. 2.

Takie informacje mogą być również wykorzystywane do celów ustalania wysokości i egzekwowania innych podatków i ceł objętych art. 2 dyrektywy Rady 2010/24/UE¹⁴ lub do celów ustalenia wysokości i egzekwowania obowiązkowych składek na ubezpieczenie społeczne.

Ponadto można je wykorzystywać w związku z postępowaniem sądowym i administracyjnym, które może prowadzić do sankcji, wszczętym wskutek naruszeń prawa podatkowego, bez uszczerbku dla ogólnych zasad i przepisów dotyczących praw oskarżonych i świadków w takim postępowaniu.

2. Informacje i dokumenty otrzymane zgodnie z niniejszą dyrektywą mogą być wykorzystywane do celów innych niż te, o których mowa w ust. 1, o ile zezwoli na to właściwy organ państwa członkowskiego przekazującego informacje zgodnie z niniejszą dyrektywą i jedynie w zakresie, w jakim dopuszczają to przepisy państwa członkowskiego właściwego organu otrzymującego informacje. Takie zezwolenie jest udzielane, jeśli informacje mogą być wykorzystane do podobnych celów w państwie członkowskim właściwego organu przekazującego informacje.

3. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego uważa, że informacje, które otrzymał od właściwego organu innego państwa członkowskiego mogą być użyteczne dla właściwego organu trzeciego państwa członkowskiego do celów, o których mowa w ust. 1, może on przekazać te informacje temu ostatniemu, pod warunkiem że przekazanie informacji jest zgodne z zasadami i procedurami określonymi w niniejszej dyrektywie. Informuje on właściwy organ państwa członkowskiego, z którego pochodzą informacje, o tym, że zamierza je przekazać trzeciemu państwu członkowskiemu. Państwo członkowskiego, z którego pochodzą informacje, może sprzeciwić się ich przekazaniu w terminie 10 dni roboczych od

¹⁴ Dyrektywa Rady 2010/24/UE z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących podatków, ceł i innych obciążeń (Dz.U. L 84 z 31.3.2010, s. 1).

otrzymania powiadomienia od państwa członkowskiego zamierzającego przekazać informacje innemu państwu członkowskiemu.

4. Tylko właściwy organ państwa członkowskiego, z którego pochodzą informacje przekazane zgodnie z ust. 3, może zezwolić na ich wykorzystanie zgodnie z ust. 2.

5. Informacje, sprawozdania, oświadczenia i wszelkie inne dokumenty lub ich uwierzytelnione kopie lub wyciągi z nich, uzyskane przez organ współpracujący i przekazane zgodnie z niniejszą dyrektywą organowi wnioskującemu, mogą być użyte jako dowody przez właściwe organy wnioskującego państwa członkowskiego na takiej samej podstawie jak podobne informacje, sprawozdania, oświadczenia i wszelkie inne dokumenty wydane przez organ tego państwa członkowskiego.

↓ (UE) 2016/881 art. 1 pkt 3

6. Niezależnie od ust. 1–4 niniejszego artykułu informacje przekazywane pomiędzy państwami członkowskimi na podstawie art. 10 są wykorzystywane do celów przeprowadzenia oceny wysokiego stopnia ryzyka w zakresie cen transferowych oraz innych rodzajów ryzyka związanych z erozją bazy podatkowej i przerzucaniem zysków, w tym oceny ryzyka nieprzestrzegania przez członków danej grupy przedsiębiorstw wielonarodowych przepisów dotyczących cen transferowych, które mają zastosowanie, a w stosownych przypadkach do celów analizy ekonomicznej i statystycznej. Korekt cen transferowych dokonywanych przez państwo członkowskie, które otrzymuje informacje, nie można opierać na informacjach wymienionych na podstawie art. 10. Niezależnie od powyższego nie zakazuje się wykorzystywania informacji przekazywanych pomiędzy państwami członkowskimi na podstawie art. 10 jako podstawy dalszego badania ustaleń dotyczących cen transferowych danej „grupy przedsiębiorstw wielonarodowych” lub badania innych kwestii podatkowych w trakcie kontroli podatkowej i, skutkiem tego, stosownych korekt podlegających opodatkowaniu dochodów „podmiotu wchodzącego w skład grupy”.

↓ 2011/16/UE (dostosowany)
→₁ Sprostowanie, Dz. U. L 50 z
23.2.2012, s. 58

Artykuł 21

Ograniczenia

1. Organ współpracujący w jednym państwie członkowskim udziela organowi wnioskującemu w innym państwie członkowskim informacji, o których mowa w art. 5, pod warunkiem że organ wnioskujący wyczerpał zwykle źródła informacji, których mógł użyć w danych okolicznościach do uzyskania informacji, których wniosek dotyczy, bez zagrożenia osiągnięcia swojego celu.

2. Niniejsza dyrektywa nie zobowiązuje współpracującego państwa członkowskiego do przeprowadzenia postępowania lub przekazania informacji, jeżeli przeprowadzenie takiego postępowania lub gromadzenie informacji, których wniosek dotyczy, przez to państwo członkowskie do jego własnych celów byłoby sprzeczne z jego prawodawstwem.

3. Właściwy organ współpracującego państwa członkowskiego może odmówić udzielenia informacji w przypadku gdy wnioskujące państwo członkowskie nie jest w stanie, z przyczyn prawnych, udzielić podobnych informacji.

4. Można odmówić udzielenia informacji w przypadku gdy prowadziłyby to do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego, lub w przypadku gdy ujawnienie informacji byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym.

5. Organ współpracujący informuje organ wnioskujący o przyczynach odrzucenia wniosku o udzielenie informacji.

Artykuł 22

Obowiązki

1. Jeżeli państwo członkowskie zwraca się z wnioskiem o udzielenie informacji zgodnie z niniejszą dyrektywą, współpracujące państwo członkowskie stosuje dostępne mu środki gromadzenia informacji celem uzyskania informacji, których dotyczy wnioski, nawet jeżeli informacje te mogą nie być potrzebne temu państwu członkowskiemu do jego własnych celów podatkowych. Obowiązek ten pozostaje bez uszczerbku dla art. 21 ust. 2, 3 i 4, na które nie można się w żadnym wypadku powoływać celem umożliwienia współpracującemu państwu członkowskiemu odmowy udzielenia informacji jedynie z uwagi na brak interesu krajowego w takich informacjach.

2. Artykułu 21 ust. 2 i 4 nie można w żadnym wypadku interpretować jako umożliwiającego współpracującemu organowi państwa członkowskiego odmowę udzielenia informacji jedynie ze względu na to, że informacje te znajdują się w posiadaniu banku, innej instytucji finansowej, pełnomocnika lub osoby działającej w charakterze przedstawiciela lub powiernika lub dlatego, że dotyczą one udziałów własnościowych w jakiejś osobie.

3. Niezależnie od ust. 2 państwo członkowskie może odmówić przekazania informacji, których dotyczy wnioski, w przypadku gdy informacje takie obejmują okresy rozliczeniowe sprzed dnia 1 stycznia 2011 r. i w przypadku gdy przekazanie takich informacji mogło być przedmiotem odmowy na podstawie art. 8 ust. 1 dyrektywy 77/799/EWG, o ile stosowny wniosek został złożony przed dniem 11 marca 2011 r.

Artykuł 23

Rozszerzenie szerszej współpracy zapewnionej krajowi trzeciemu

W przypadku gdy państwo członkowskie zapewnia krajowi trzeciemu szerszą współpracę niż ta przewidziana w niniejszej dyrektywie, takie państwo członkowskie nie może odmówić tego rodzaju szerszej współpracy żadnemu innemu państwu członkowskiemu, które chce nawiązać taką szerszą wzajemną współpracę z tym państwem członkowskim.

Artykuł 24

Standardowe formularze i elektroniczne formaty

1. Wnioski o udzielenie informacji i o przeprowadzenie postępowania administracyjnego zgodnie z art. 5 oraz odpowiedzi na takie wnioski, potwierdzenia odbioru, wnioski o dodatkowe informacje ogólne, oświadczenia o niemożności udzielenia informacji i o odrzuceniu wniosku zgodnie z art. 7 przesyła się, jeśli tylko to możliwe, przy użyciu standardowego formularza określonego przez Komisję w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 32 ust. 2.

Do standardowych formularzy można załączać sprawozdania, oświadczenia oraz wszelkie inne dokumenty, ich uwierzytelnione kopie lub wyciągi z nich.

2. Standardowy formularz, o którym mowa w ust. 1, zawiera co najmniej następujące informacje przekazywane przez organ wnioskujący:

- a) tożsamość osoby będącej przedmiotem sprawdzania lub dochodzenia;
- b) cel wniosku o informacje z podatkowego punktu widzenia.

Organ wnioskujący może – w zakresie, w jakim są mu one znane i zgodnie z sytuacją międzynarodową – przekazać nazwisko i adres każdej osoby, co do której istnieją podstawy, aby sądzić, że posiada ona informacje, których dotyczy wnioski, jak również wszelkie elementy mogące ułatwić organowi współpracującemu gromadzenie informacji.

3. Informacje w ramach wymiany spontanicznej i potwierdzenie ich odbioru →₁ godnie z, odpowiednio, art. 13 i 14 ← wnioski o doręczenie środków i decyzji administracyjnych zgodnie z art. 17 oraz informacje zwrotne zgodnie z art. 18 przesyła się przy użyciu standardowego formularza określonego przez Komisję w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 32 ust. 2.

↓ 2014/107/UE art. 1 pkt 3
(dostosowany)

4. Informacje w ramach wymiany automatycznej zgodnie z art. 8 przesyła się przy użyciu standardowego formatu elektronicznego służącego ułatwieniu takiej automatycznej wymiany, który ma być stosowany do wszystkich rodzajów automatycznej wymiany informacji, ustanowionego przez Komisję w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 32 ust. 2.

↓ (UE) 2018/822 art. 1 pkt 3
(dostosowany)

5. Komisja może, w drodze aktów wykonawczych, zmieniać standardowe formularze, w tym ustalenia językowe przyjęte zgodnie z art. 20 ust. 5 dyrektywy 2011/16/UE do celów automatycznej wymiany informacji dotyczących interpretacji indywidualnych prawa podatkowego o wymiarze transgranicznym i uprzednich porozumień cenowych na mocy art. 9 i dotyczących podlegających zgłoszeniu uzgodnień transgranicznych zgodnie z art. 11.

Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą o której mowa w art. 32 ust. 2.

Treść standardowych formularzy nie wykracza poza elementy podlegające wymianie informacji wymienione w art. 9 ust. 5 i art. 11 ust. 14 oraz inne obszary związane z tymi elementami i niezbędne do osiągnięcia celów, odpowiednio, art. 9 i art. 11.

Ustalenia językowe, o których mowa w akapicie pierwszym, nie uniemożliwiają państwom członkowskim przekazywania informacji, o których mowa w art. 9 i 11, w dowolnym z języków urzędowych Unii. Ustalenia językowe mogą jednak przewidywać, że najistotniejsze elementy takich informacji należy przekazywać również w innym języku urzędowym Unii.

↓ (UE) 2016/881 art. 1 pkt 4
(dostosowany)

6. Automatyczna wymiana informacji dotyczących sprawozdania według krajów na podstawie art. 10 jest prowadzona przy użyciu standardowego formularza przedstawionego w załączniku III sekcja III tabele 1, 2 i 3. Komisja ustala – w drodze aktów wykonawczych – ustalenia językowe mające zastosowanie do tej wymiany. Nie uniemożliwiają one państwom członkowskim przekazywania informacji, o których mowa w art. 10, w dowolnym z języków urzędowych i roboczych Unii. Ustalenia językowe mogą jednak przewidywać, że najistotniejsze elementy takich informacji należy przekazywać również w innym języku urzędowym Unii. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 32 ust. 2.

↓ 2011/16/UE (dostosowany)

Artykuł 25

Ustalenia praktyczne

1. Przekazywanie informacji zgodnie z niniejszą dyrektywą odbywa się w miarę możliwości drogą elektroniczną przy użyciu wspólnej sieci CCN.

W przypadku gdy jest to konieczne, Komisja , w drodze aktów wykonawczych , przyjmuje ustalenia praktyczne niezbędne do wprowadzenia w życie akapitu pierwszego . Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 32 ust. 2.

↓ 2014/107/UE art. 1 pkt 4

2. Komisja jest odpowiedzialna za dokonywanie wszelkich zmian sieci CCN niezbędnych dla umożliwienia wymiany takich informacji między państwami członkowskimi oraz zapewnienia bezpieczeństwa tej sieci.

Państwa członkowskie są odpowiedzialne za dokonywanie wszelkich zmian w swoich własnych systemach niezbędnych dla umożliwienia wymiany takich informacji przy użyciu sieci CCN oraz zapewnienia bezpieczeństwa swoich systemów.

Państwa członkowskie zapewniają, aby każda ‘osoba raportowana’ będąca osobą fizyczną była powiadamiana o naruszeniu bezpieczeństwa w odniesieniu do jej danych w przypadku gdy istnieje prawdopodobieństwo, że naruszenie to wpłynie negatywnie na ochronę jej danych osobowych lub prywatności.

Państwa członkowskie zrzekają się wszystkich roszczeń o zwrot wydatków poniesionych przy stosowaniu niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem, w stosownych przypadkach, roszczeń dotyczących wynagrodzeń ekspertów.

↓ (UE) 2015/2376 art. 1 pkt 5
lit. a)

3. Osoby należycie akredytowane przez organ akredytacji bezpieczeństwa Komisji mogą mieć dostęp do takich informacji jedynie w zakresie niezbędnym do obsługi, konserwacji i rozwijania bazy danych, o której mowa w ust. 5, oraz sieci CCN.

↓ 2011/16/UE

4. Wnioski o współpracę, w tym wnioski o doręczenie, oraz załączone dokumenty mogą być sporządzone w jakimkolwiek języku uzgodnionym przez organ współpracujący i organ wnioskujący.

Tłumaczenie na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa członkowskiego organu współpracującego dołącza się do tych wniosków jedynie w szczególnych sytuacjach, gdy organ współpracujący uzasadni wystąpienie z wnioskiem o takie tłumaczenie.

↓ (UE) 2018/822 art. 1 pkt 4
(dostosowany)

5. ☒ Właściwe organy wszystkich państw członkowskich powinny mieć dostęp do informacji zapisanych w ☒ bezpiecznej centralnej bazie danych państw członkowskich w zakresie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania ☒, opracowanej przez Komisję i której Komisja zapewnia wsparcie techniczne i logistyczne zgodnie z art. 21 ust. 5 dyrektywy 2011/16/UE, ☒ gdzie zapisywane będą informacje przekazywane na mocy art. 9 ust. 1 ☒ oraz ☒ na mocy art. 11 ust. 13, 14 i 16 w celu spełnienia wymogu automatycznej wymiany informacji przewidzianego w tych ustępach.

Komisja również ma dostęp do informacji zapisanych w tej bazie danych, jednakże w granicach wskazanych w art. 9 ust. 7 i art. 11 ust. 17. Komisja przyjmuje niezbędne ustalenia praktyczne ☒ w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmowane są ☒ zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 32 ust. 2.

Do czasu uzyskania przez bezpieczną centralną bazę danych zdolności operacyjnej automatyczna wymiana przewidziana w art. 9 ust. 1 oraz art. 11 ust. 13, 14 i 16 prowadzona jest zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu i mającymi zastosowanie ustaleniami praktycznymi.

↓ (UE) 2016/881 art. 1 pkt 5

6. Przekazywanie informacji zgodnie z art. 10 ust. 2 odbywa się drogą elektroniczną przy użyciu wspólnej sieci CCN. Komisja przyjmuje – w drodze aktów wykonawczych – ustalenia praktyczne niezbędne do modernizacji sieci CCN. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 32 ust. 2.

↓ 2011/16/UE

Artykuł 26

Obowiązki szczególne

1. Państwa członkowskie podejmują wszystkie niezbędne działania w celu:

- a) zapewnienia skutecznej koordynacji wewnętrznej w ramach organizacji, o której mowa w art. 4;
- b) ustanowienia bezpośredniej współpracy z organami pozostałych państw członkowskich, o których mowa w art. 4;
- c) zapewnienia sprawnego funkcjonowania uzgodnień dotyczących współpracy administracyjnej przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

↓ (UE) 2016/2258 art. 1

2. W celu wykonania i egzekwowania przepisów prawa państw członkowskich przyjętych dla wdrożenia niniejszej dyrektywy oraz w celu zapewnienia funkcjonowania współpracy administracyjnej, którą ta dyrektywa ustanawia, państwa członkowskie zapewniają przepisami prawa dostęp organów podatkowych do mechanizmów, procedur, dokumentów i informacji, o których mowa w art. 13, 30, 31 i 40 dyrektywy (UE) 2015/849.

↓ 2011/16/UE

3. Komisja przekazuje każdemu z państw członkowskich wszelkie informacje ogólne dotyczące wprowadzania w życie i stosowania niniejszej dyrektywy, które otrzymuje i które jest w stanie udostępnić.

ROZDZIAŁ V

STOSUNKI Z KOMISJĄ

Artykuł 27

Ocena

1. Państwa członkowskie i Komisja badają i oceniają funkcjonowanie współpracy administracyjnej przewidzianej w niniejszej dyrektywie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie istotne informacje, które są niezbędne dla oceny skuteczności współpracy administracyjnej prowadzonej zgodnie z niniejszą dyrektywą w zwalczaniu uchylania się od opodatkowania i unikania opodatkowania.

↓ (UE) 2018/822 art. 1 pkt 5

3. Państwa członkowskie przekazują Komisji roczną ocenę skuteczności automatycznej wymiany informacji, o której mowa w art. 8 - 11 a także jej praktyczne wyniki. Komisja określa – w drodze aktów wykonawczych – formę i warunki przekazywania tej rocznej oceny. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 32 ust. 2.

↓ 2011/16/UE (dostosowany)

4. Komisja, w drodze aktów wykonawczych , ustanawia wykaz danych statystycznych, które państwa członkowskie przekazują do celów oceny niniejszej dyrektywy. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą określoną w art. 32 ust. 2.

↓ (UE) 2015/2376 art. 1 pkt 7

Artykuł 28

Poufność informacji

1. Informacje przekazywane Komisji na mocy niniejszej dyrektywy są przez nią zachowywane w poufności, zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do organów unijnych, i nie mogą być wykorzystywane w żadnych innych celach niż w celu ustalenia, czy i w jakim stopniu państwa członkowskie przestrzegają przepisów niniejszej dyrektywy.

2. Informacje przekazywane Komisji przez państwo członkowskie na podstawie art. 27, a także wszelkie sprawozdania lub dokumenty sporządzone przez Komisję z wykorzystaniem takich informacji, mogą być przekazywane innym państwom członkowskim. Takie przekazane informacje są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i korzystają z takiej ochrony, jaką objęte są podobne informacje na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego, które je otrzymało.

Państwa członkowskie mogą wykorzystywać sporządzone przez Komisję sprawozdania i dokumenty, o których mowa w akapicie pierwszym, jedynie do celów analitycznych i nie mogą ich publikować ani udostępniać żadnej innej osobie ani żadnemu innemu podmiotowi bez wyraźnej zgody Komisji.

↓ 2011/16/UE

ROZDZIAŁ VI

STOSUNKI Z PAŃSTWAMI TRZECIMI

Artykuł 29

Wymiana informacji z państwami trzecimi

1. W przypadku gdy właściwy organ państwa członkowskiego otrzymuje od państwa trzeciego informacje, które wydają się być istotne do celów stosowania i egzekwowania przepisów krajowych tego państwa członkowskiego dotyczących podatków, o których mowa w art. 2, organ ten może – w zakresie, w jakim jest to dozwolone na mocy umowy z tym państwem trzecim – przekazać te informacje właściwym organom państw członkowskich, którym mogą one być przydatne oraz wszelkim organom wnioskującym.

2. Zgodnie z krajowymi przepisami krajowymi dotyczącymi przekazywania danych osobowych do państw trzecich właściwe organy mogą przekazać państwu trzeciemu informacje uzyskane zgodnie z niniejszą dyrektywą, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

- a) właściwy organ państwa członkowskiego, z którego pochodzą informacje, wyraził zgodę na to przekazanie;
- b) dane państwo trzecie zobowiązało się do współpracy niezbędnej do zgromadzenia dowodów nieprawidłowego lub sprzecznego z prawem charakteru transakcji, co do których istnieje podejrzenie, że stanowią naruszenie lub nadużycie przepisów podatkowych.

ROZDZIAŁ VII

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 30

Ochrona danych

↓ 2014/107/UE art. 1 pkt 5 lit. a)
(dostosowany)

1. Wszelka wymiana informacji zgodnie z niniejszą dyrektywą podlega rozporządzeniu (UE) nr 2016/679. Jednak do celów właściwego stosowania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie ograniczają zakres obowiązków i praw przewidzianych w art. 13, art. 14 ust. 1 oraz w art. 15 rozporządzenia (UE) 2016/679 w zakresie wymaganym w celu zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 23 ust. 1 lit. e) tego rozporządzenia.

↓ (UE) 2015/2376 art. 1 pkt 8
(dostosowany)

2. W odniesieniu do przetwarzania danych osobowych przez instytucje i organy unijne na podstawie niniejszej dyrektywy zastosowanie ma rozporządzenie (UE) 2018/1725. Jednak do celów prawidłowego stosowania niniejszej dyrektywy zakres obowiązków i praw przewidzianych w art. 15, art. 16 ust. 1 oraz w art. 17 – 21 rozporządzenia (UE) 2018/1725 jest ograniczony do zakresu wymaganego w celu zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 25 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia.

↓ 2014/107/UE art. 1 pkt 5 lit. b)
(dostosowany)

3. „Raportujące instytucje finansowe” oraz właściwe organy każdego państwa członkowskiego uznaje się za administratorów danych do celów rozporządzenia (UE) 2016/679.

4. Niezależnie od ust. 1 każde państwo członkowskie zapewnia, aby każda ‘raportująca instytucja finansowa’ objęta jego jurysdykcją informowała każdą odnośną ‘osobę raportowaną’ będącą osobą fizyczną o tym, że informacje jej dotyczące, o których mowa w art. 8 ust. 4, zostaną zgromadzone i przekazane zgodnie z niniejszą dyrektywą; każde państwo członkowskie zapewnia także, aby dana ‘raportująca instytucja finansowa’ przekazała tej osobie fizycznej wszystkie informacje, do których ta osoba jest uprawniona na mocy jej prawodawstwa krajowego wdrażającego rozporządzenia (UE) 2016/679, w czasie wystarczającym, aby umożliwić tej osobie wykonanie przysługujących jej praw do ochrony danych, a w każdym razie zanim dana ‘raportująca instytucja finansowa’ przekaze informacje, o których mowa w art. 8 ust. 4, właściwemu organowi państwa członkowskiego rezydencji tej osoby.

5 Informacje przetwarzane zgodnie z niniejszą dyrektywą są zatrzymywane przez okres nie dłuższy niż jest to konieczne do osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy, a w każdym razie zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi przedawnienia każdego administratora danych.

↓ (UE) 2018/822 art. 1 pkt 6

Artykuł 31

Sankcje

Państwa członkowskie przyjmują przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą dotyczących art. 10 i 11 oraz przyjmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia stosowania tych sankcji. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

↓ (UE) 2016/881 art. 1 pkt 8
(dostosowany)

Artykuł 32

Procedura komitetowa

1. Komisja jest wspomagana przez Komitet ds. Współpracy Administracyjnej w dziedzinie Opodatkowania. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

↓ (UE) 2018/822 art. 1 pkt 7 (dostosowany)

Artykuł 33

Sprawozdawczość

1. Co pięć lat po dniu 1 stycznia ☒ 2018 ☒ r. Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat stosowania niniejszej dyrektywy.

2. Co dwa lata po dniu 1 lipca 2020 r. państwa członkowskie i Komisja oceniają znaczenie załącznika IV, a Komisja przedstawia sprawozdanie Radzie. W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszy wniosek ustawodawczy.

↓ 2011/16/ UE (dostosowany)

Artykuł 34

☒ **Komunikacja** ☒

Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 35

Uchylenie

Dyrektywa ☒ 2011/16/EU, zmieniona przez dyrektywy wyliczone w załączniku V, część A ☒, traci moc, ☒ bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i dat rozpoczęcia stosowania dyrektyw określonych w załączniku V część B ☒.

Odesłania do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku VI.

Artykuł 36

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie ☒ 2 lipca 2020 r. ☒

Artykuł 37

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*